

SAMNINGUR

UM FRAMKVÆMD SCHENGEN-SAMKOMULAGSINS FRÁ 14. JÚNÍ 1985

MILLI RÍKISSTJÓRNA RÍKJA BENELÚX-EFNAHAGSSAMBANDSINS,

**SAMBANDSLÝÐVELDISINS ÞÝSKALANDS OG LÝÐVELDISINS
FRAKKLANDS**

UM AFNÁM Í ÁFÖNGUM Á EFTIRLITI

Á SAMEIGINLEGUM LANDAMÆRUM

Konungsríkið Belgía, Sambandslýðveldið Þýskaland, Lýðveldið Frakkland, Stórhertoga-
dæmið Lúxemborg og Konungsríkið Holland, hér á eftir nefnd samningsaðilarnir,

sem byggja á Schengen-samkomulaginu frá 14. júní 1985 um afnám í áföngum á eftirliti á
sameiginlegum landamærum,

sem hafa ákveðið að hrinda í framkvæmd því markmiði, sem fram kemur í samkomulaginu,
að afnema eftirlit með för fólks á sameiginlegum landamærum og að auðvelda flutninga og
vörufæði,

sem hafa í huga að í stofnsáttmála Evrópubandalaganna, sem var nánar útfærður með
einingarlögum Evrópu, er kveðið á um að innri markaðurinn skuli mynda svæði án innri
landamæra,

sem hafa í huga að stefnumið samningsaðilanna er samhljóða þessu markmiði, með fyrir-
vara um ráðstafanir sem verða gerðar við framkvæmd ákvæða sáttmálans,

sem hafa í huga að til þess að ná þessu markmiði er nauðsynlegt að samningsaðilarnir geri
ýmsar viðeigandi ráðstafanir og hafi nána samvinnu sín á milli,

hafa orðið ásátt um eftirfarandi:

I. B Á L K U R**Skilgreiningar***1. gr.*

Í þessum samningi er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

innri landamæri:	sameiginleg landamæri samningsaðilanna á landi ásamt flughöfnum fyrir innansvæðisflug og höfnum fyrir reglubundnar ferjusiglingar sem eru eingöngu á milli hafna á yfirráðasvæðum samningsaðilanna án viðkomu í höfnum sem eru utan þessara yfirráðasvæða;
ytri landamæri:	landamæri á landi og sjó ásamt flughöfnum og höfnum samningsaðilanna ef ekki er um innri landamæri að ræða;
innansvæðisflug:	flug sem er eingöngu á milli staða á yfirráðasvæðum samningsaðilanna án þess að lent sé á yfirráðasvæði þriðja ríkis;
þriðja ríki:	ríki sem er ekki samningsaðili;
útlendingur:	maður sem er ekki ríkisborgari í aðildarríki Evrópubandalaganna;
útlendingur sem er á skrá yfir þá sem synja á um komu:	útlendingur sem skráður hefur verið í Schengen-upplýsingakerfið í samræmi við ákvæði 96. gr. í þeim tilgangi að synja honum um komu;
landamærastöð:	staður þar sem þar til bær yfirvöld heimila að farið sé yfir ytri landamæri;
landamæraeftirlit:	eftirlit á landamærum sem fer eingöngu fram vegna fyrirhugaðrar farar yfir landamærin án tillits til annarra ástæðna;

- flutningsaðili: einstaklingur eða lögaðili sem stundar fólksflutninga í atvinnuskyni í lofti, á landi eða á sjó;
- dvalarleyfi: leyfi sem samningsaðili gefur út og veitir rétt til dvalar á yfirráðasvæði hans. Hér með telst ekki bráðabirgðaleyfi til dvalar á yfirráðasvæði samningsaðila á meðan beiðni um hæli eða umsókn um dvalarleyfi er til meðferðar;
- beiðni um hæli: beiðni útlendinga sem er sett fram skriflega, munnlega eða á annan hátt á ytri landamærunum eða á yfirráðasvæði samningsaðila í þeim tilgangi að öðlast stöðu flóttamanns samkvæmt Genfarsamningnum frá 28. júlí 1951 um réttarstöðu flóttamanna, eins og honum var breytt með New York-bókuninni frá 31. janúar 1967, og fá sem slíkur dvalar-rétt;
- beiðandi um hæli: útlendingur sem hefur lagt inn beiðni um hæli í skilningi þessa samnings sem endanleg ákvörðun hefur ekki verið tekin um;
- meðferð beiðni um hæli: öll málsmeðferð við rannsókn og ákvarðanatöku í tengslum við beiðni um hæli ásamt ráðstöfunum sem eru gerðar í sambandi við endanlega ákvörðun, að undanskilinni ákvörðun um hvaða samningsaðili skuli annast meðferð beiðninnar um hæli samkvæmt ákvæðum þessa samnings.

II. B Á L K U R

Afnám eftirlits á innri landamærum og för fólks

1. K A F L I

Farið yfir innri landamæri

2. gr.

1. Fara má yfir innri landamærin hvar sem er án þess að persónueftirliti sé framfylgt.
2. Þegar allsherjarregla eða þjóðaröryggi krefst þess getur samningsaðili þó ákveðið, að höfðu samráði við aðra samningsaðila, að taka tímabundið upp landamæraeftirlit á innri landamærum í samræmi við tilefni. Ef allsherjarregla eða þjóðaröryggi krefst þess að brugðist verði við án tafar skal viðkomandi samningsaðili grípa til nauðsynlegra ráðstafana og tilkynna hinum samningsaðilunum um þær eins fljótt og unnt er.
3. Afnám persónueftirlits á innri landamærum skal hvorki hafa áhrif á beitingu ákvæða 22. gr. né framkvæmd lögregluvalds þar til bærra yfirvalda samkvæmt löggjöf hvers samningsaðila, á gervöllu yfirráðasvæði hans né þær skyldur, sem kveðið er á um í löggjöf hans, til að eiga, hafa meðferðis og framvísa leyfum og skilríkjum.
4. Eftirliti með vörum skal framfylgt í samræmi við viðeigandi ákvæði þessa samnings.

2. K A F L I

Farið yfir ytri landamæri

3. gr.

1. Meginreglan er sú að aðeins má fara yfir ytri landamærin á landamærastöðvum og á ákveðnum afgreiðslutímum. Framkvæmdanefndin setur frekari ákvæði um þetta og einnig um undantekningar og reglur um staðbundna landamæraumferð, svo og reglur um sérstaka flokka skipasiglinga eins og skemmtisiglingar og strandveiðar.

2. Samningsaðilarnir skuldbinda sig til að taka upp viðurlög við því að fara í heimildarleysi yfir ytri landamærin utan landamærastöðvanna eða utan ákveðins afgreiðslutíma.

4. gr.

1. Samningsaðilarnir skulu tryggja að frá og með árinu 1993 þurfi farþegar, sem koma með flugi frá þriðja ríki, að sæta persónueftirliti og eftirliti með handfarangri við komu í flughöfn úr flugi frá viðkomandi þriðja ríki áður en þeir skipta yfir í innansvæðisflug. Farþegar, sem koma með innansvæðisflugi og skipta yfir í flug til þriðja ríkis, sæta persónueftirliti og eftirliti með handfarangri við brottför úr flughöfn þaðan sem flogið er til viðkomandi þriðja ríkis.

2. Samningsaðilarnir skulu grípa til nauðsynlegra ráðstafana til þess að eftirliti sé framfylgt í samræmi við ákvæði 1. mgr.

3. Ákvæði 1. og 2. mgr. hafa ekki áhrif á eftirlit með skráðum farangri; það fer annaðhvort fram í þeirri flughöfn, sem er lokaákvörðunarstaður, eða þeirri sem er upprunalegur brottfararstaður.

4. Fram að þeim tíma, sem kveðið er á um í 1. mgr., skal litið á flughafnir fyrir innansvæðisflug sem ytri landamæri þrátt fyrir skilgreininguna á innri landamærum.

5. gr.

1. Útlendingur getur fengið leyfi til að koma inn og dvelja í allt að þrjú mánuði á yfirráðasvæði samningsaðilanna ef hann uppfyllir eftirfarandi skilyrði:

a) hann þarf að hafa ein eða fleiri gild skilríki samkvæmt ákvörðun framkvæmdanefndarinnar sem veita heimild til að fara yfir landamærin;

b) hann þarf að hafa gilda vegabréfsáritun ef þess er krafist;

c) honum ber eftir atvikum að framvísa skjölum til staðfestingar á tilgangi dvalar og aðstæðum, meðan á dvölinni stendur, og að hann geti séð fyrir sér, meðan á fyrirhugaðri dvöl stendur, og greitt fyrir ferð til baka til upprunalandsins eða í gegnum þriðja ríki þar sem honum hefur verið tryggður aðgangur eða sýna fram á að hann sé í aðstöðu til að sjá fyrir sér á löglegan hátt;

d) hann má ekki vera á skrá yfir þá sem synja á um komu;

e) hann má ekki teljast geta verið ógnun við allsherjarreglu, þjóðaröryggi eða alþjóðasamskipti neins samningsaðilanna.

2. Útlendingi, sem uppfyllir ekki öll framangreind skilyrði, skal synja um komu inn á yfirráðasvæði samningsaðilanna, nema samningsaðili telji nauðsynlegt að víkja frá þessari meginreglu af mannúðarástæðum, vegna þjóðarhagsmuna eða alþjóðlegra skuldbindinga. Í þeim tilvikum verður aðgangur takmarkaður við yfirráðasvæði viðkomandi samningsaðila og skal hinum samningsaðilunum tilkynnt um þetta.

Þessar reglur hafa ekki áhrif á beitingu sérstakra ákvæða um rétt til hælís eða þeirra ákvæða sem mælt er fyrir um í 18. gr.

3. Útlendingi, sem hefur dvalarleyfi eða vegabréfsáritun fyrir ferð til baka, sem einn samningsaðilanna hefur gefið út, eða hvor tveggja skilríkin ef þess er krafist, skal heimilað að fara í gegn, nema hann sé á landsskrá yfir þá sem synja á um komu hjá þeim samningsaðila þar sem hann óskar að koma yfir ytri landamærin.

6. gr.

1. Ferðir yfir ytri landamærin skulu vera undir eftirliti þar til bærra yfirvalda. Því skal framfylgt eftir samræmdum meginreglum, innan valdsviðs hvers ríkis og í samræmi við innlenda löggjöf og með tilliti til hagsmuna allra samningsaðilanna á yfirráðasvæðum þeirra.

2. Hinar samræmdu meginreglur, sem um getur í 1. mgr., eru:

- a) Til þess að önnur skilyrði fyrir komu, dvöl, vinnu og brottför séu uppfyllt skal persónueftirlit ekki aðeins taka til sannprófunar ferðaskilríkja heldur einnig til rannsóknar á og varna gegn ógnunum við þjóðaröryggi og allsherjarreglu samningsaðilanna. Eftirlitið skal einnig taka til ökutækja fólks, sem fer yfir landamærin, og þeirra hluta sem það hefur meðferðis. Eftirlitinu skal framfylgt í samræmi við innlenda löggjöf hvers samningsaðila, sérstaklega þau ákvæði sem varða leit.
- b) Allir skulu að minnsta kosti einu sinni sæta eftirliti sem gerir kleift að staðfesta hverjir þeir eru á grundvelli ferðaskilríkja sem þeir framvísa.
- c) Útlendingar skulu sæta ítarlegu eftirliti við komu samkvæmt a- lið.
- d) Við brottför skal því eftirliti framfylgt sem er nauðsynlegt til að tryggja hagsmunum allra samningsaðilanna samkvæmt lögum um útlendinga og er tilgangurinn með því rannsókn á og varnir gegn ógnunum við þjóðaröryggi og allsherjarreglu samningsaðilanna. Allir útlendingar skulu sæta slíku eftirliti.
- e) Ef ekki er hægt að framfylgja slíku eftirliti af sérstökum ástæðum verður að raða í forgangs röð. Þá gildir sú meginregla að eftirlit við komu hefur forgang fram yfir eftirlit við brottför.

3. Þar til bær yfirvöld skulu halda uppi eftirliti með færanlegum einingum á ytri landamærunum á milli landamærastöðva; hið sama skal gilda um landamærastöðvar utan venjulegs afgreiðslutíma. Þetta eftirlit skal fara þannig fram að það hvetji ekki fólk til þess að komast hjá eftirliti á landamærastöðvunum. Framkvæmdanefndin kveður nánar á um tilhögun eftirlitsins ef svo ber undir.
4. Samningsaðilarnir skuldbinda sig til að hafa yfir að ráða nægilegum fjölda hæfra starfsmanna til að sinna eftirliti á ytri landamærunum.
5. Halda skal uppi sams konar eftirliti alls staðar á ytri landamærunum.

7. gr.

Samningsaðilarnir skulu aðstoða hver annan og hafa nána og stöðuga samvinnu við að halda uppi öfluggu eftirliti. Þeir skulu einkum skiptast á öllum mikilvægum upplýsingum sem máli skipta, að undanskildum upplýsingum um nafngreinda einstaklinga, nema þessi samningur kveði á um annað, og á sama hátt skulu þeir samræma, eftir því sem unnt er, fyrirmæli til þeirra yfirvalda sem sinna eftirliti auk þess að stuðla að því að þjálfun eftirlitsmanna, þar með talin framhaldsþjálfun, verði samræmd. Slík samvinna getur falist í gagnkvæmum skiptum á tengifulltrúum.

8. gr.

Framkvæmdanefndin skal taka nauðsynlegar ákvarðanir um einstök hagnýt atriði er varða framkvæmd eftirlits á landamærunum.

3. KAFLI

Vegabréfsáritanir

1. þáttur

Vegabréfsáritanir til stuttrar dvalar

9. gr.

1. Samningsaðilarnir skuldbinda sig til þess að fylgja sameiginlegri stefnu í því sem varðar för fólks, sérstaklega með tilliti til reglna um vegabréfsáritanir. Með þetta í huga skulu þeir veita hver öðrum gagnkvæma aðstoð. Samningsaðilarnir skuldbinda sig einhuga til að samræma enn frekar stefnuna í málum sem varða vegabréfsáritanir.

2. Sameiginlegum reglum samningsaðilanna um vegabréfsáritanir fyrir ríkisborgara frá þriðju ríkjum, sem gilda við undirritun þessa samnings eða verða teknar upp síðar, verður aðeins breytt með samþykki allra samningsaðilanna. Í undantekningartilvikum getur samningsaðili vikið frá sameiginlegum reglum um vegabréfsáritanir gagnvart þriðja ríki þegar brýn þörf er á skjótri ákvörðun með tilliti til innlendrar stefnu þess aðila. Sá aðili skal hafa samráð við hina samningsaðilana fyrir fram og taka tillit til hagsmuna þeirra þegar ákvörðun er tekin og taka tillit til þeirra afleiðinga sem hún hefur í för með sér.

10. gr.

1. Taka skal upp samræmda vegabréfsáritun sem gildir á yferráðasvæði allra samningsaðilanna. Þessa vegabréfsáritun má gefa út til dvalar í allt að þrjú mánuði; sjá þó nánar ákvæði 11. gr. um gildistíma.

2. Þangað til vegabréfsáritun af þessu tagi hefur verið tekin upp skulu samningsaðilarnir viðurkenna vegabréfsáritanir hinna landanna svo framarlega sem þær eru gefnar út á grundvelli sameiginlegra skilyrða og viðmiðana samkvæmt viðkomandi ákvæðum þessa kafla.

3. Þrátt fyrir ákvæði 1. og 2. mgr. áskilur hver samningsaðili sér rétt til að takmarka gildissvæði vegabréfsáritunarinnar á grundvelli sameiginlegs fyrirkomulags samkvæmt viðkomandi ákvæðum þessa kafla.

11. gr.

1. Vegabréfsáritunin, sem kveðið er á um í 10. gr., getur verið:

- a) vegabréfsáritun sem gildir fyrir eina eða fleiri komur inn á svæðið, en hvorki samfelldur né samanlagður dvalartími nokkurra heimsókna í röð má vera lengri en þrjú mánuðir á hálfis árs tímabili miðað við þann dag sem fyrst er komið inn á svæðið;
- b) vegabréfsáritun vegna gegnumferðar sem veitir handhafa heimild til þess að fara einu sinni, tvisvar eða oftár í undantekningartilvikum um yferráðasvæði samningsaðilanna yfir á yferráðasvæði þriðja ríkis, enda taki gegnumferðin að hámarki fimm daga.

2. Ákvæði 1. mgr. skulu ekki koma í veg fyrir að samningsaðili geti, ef með þarf, gefið út á framangreindu hálfis árs tímabili nýja vegabréfsáritun sem gildir eingöngu á yferráðasvæði þess aðila.

12. gr

1. Samræmda vegabréfsáritunin, sem kveðið er á um í 1. mgr. 10. gr., skal gefin út af sendiráðum eða ræðisskrifstofum samningsaðilanna og, þar sem við á, af þeim yfirvöldum samningsaðilanna sem tilgreind eru í 17. gr.

2. Meginreglan er sú að þar til bær samningsaðili til útgáfu slíkrar vegabréfsáritunar er samningsaðilinn þar sem aðalákvörðunarstaður ferðarinnar er. Ef ekki er hægt að fastákveða þennan ákvörðunarstað er meginreglan sú að vegabréfsáritun er gefin út af sendiráði eða ræðisskrifstofu þess samningsaðila sem fyrst er komið inn til.

3. Framkvæmdanefndin kveður nánar á um framkvæmdina og einkum þær viðmiðanir sem verða notaðar við að úrskurða hver teljist aðalákvörðunarstaður ferðarinnar.

13. gr.

1. Ekki má setja vegabréfsáritun í ferðaskilríki sem eru fallin úr gildi.

2. Ferðaskilríki skulu hafa lengri gildistíma en vegabréfsáritunin og þá skal tekið tillit til þess hve lengi má fresta því að nota vegabréfsáritunina. Vegabréfsáritun skal taka til ferðar útlendingi til baka til upprunalands síns eða komu inn í þriðja ríki.

14. gr.

1. Ekki má setja vegabréfsáritun í ferðaskilríki sem gilda ekki hjá neinum samningsaðila. Ef ferðaskilríkin gilda aðeins hjá einum samningsaðila eða nokkrum samningsaðilum skal vegabréfsáritunin, sem sett er í þau, takmörkuð við þann eða þá samningsaðila.

2. Ef ferðaskilríki eru ekki tekin gild hjá einum eða fleiri samningsaðilum má gefa út leyfi sem kemur í stað vegabréfsáritunar.

15. gr.

Meginreglan er sú að aðeins má gefa út vegabréfsáritanirnar, sem um getur í 10. gr., til handa útlendingi sem uppfyllir komuskilyrðin sem kveðið er á um í a-, c-, d- og e-lið 1. mgr. 5. gr.

16. gr.

Telji samningsaðili nauðsynlegt að víkja frá meginreglunni, sem mælt er fyrir um í 15. gr., af einhverri þeirra ástæðna sem kveðið er á um í 2. mgr. 5. gr., og gefa út vegabréfsáritun til handa útlendingi sem uppfyllir ekki öll komuskilyrðin sem um getur í 1. mgr. 5. gr., gildir vegabréfsáritunin aðeins á yferráðasvæði þess samningsaðila og skal hann gera hinum samningsaðilunum grein fyrir þessu.

17. gr.

1. Framkvæmdanefndin skal setja sameiginlegar reglur um meðferð umsókna um vegabréfsáritun, fylgjast með því að þær séu notaðar rétt og laga þær að nýjum aðstæðum og tilvikum.
2. Framkvæmdanefndin skal einnig ákveða í hvaða tilvikum útgáfa vegabréfsáritunar er háð samráði við miðlægt yfirvald þess samningsaðila, sem fékk umsóknina til meðferðar, og, ef við á, við miðlægt yfirvöld hinna samningsaðilanna.
3. Framkvæmdanefndin skal jafnframt taka nauðsynlegar ákvarðanir um eftirfarandi atriði:
 - a) ferðaskilríki sem mega bera vegabréfsáritun;
 - b) þá aðila sem eru þar til bærir að gefa út vegabréfsáritanir;
 - c) skilyrði fyrir útgáfu vegabréfsáritana á landamærum;
 - d) útlit, efni og gildistíma vegabréfsáritana og gjald sem skal innheimt fyrir útgáfu þeirra;
 - e) skilyrði fyrir framlengingu eða synjun um vegabréfsáritanirnar, sem um getur í c- og d-lið, með tilliti til hagsmuna allra samningsaðilanna;
 - f) takmarkanir á gildissvæði vegabréfsáritana;
 - g) meginreglur sem gilda um gerð sameiginlegrar skrár yfir þá sem synja á um komu, sbr. þó ákvæði 96. gr.

2. þáttur**Vegabréfsáritanir til langrar dvalar***18. gr.*

Vegabréfsáritanir til lengri dvalar en þriggja mánaða eru áritanir viðkomandi lands sem einstakir samningsaðilar gefa út í samræmi við eigin löggjöf. Vegabréfsáritun af því tagi heimilur handhafa að fara í gegnum yfirráðasvæði hinna samningsaðilanna til þess að komast inn á yfirráðasvæði þess samningsaðila sem gaf vegabréfsáritunina út, nema hann uppfylli ekki komuskilyrðin sem um getur í a-, d- og e-lið 1. mgr. 5. gr. eða sé á skrá yfir þá sem synja á um komu hjá þeim samningsaðila sem ræður yfirráðasvæðinu sem hann óskar að fara í gegnum.

4. KAFLI

Skilyrði fyrir för útlendinga

19. gr.

1. Útlendingar, sem eru handhafar samræmdrar vegabréfsáritunar og hafa komið löglega inn á yfirráðasvæði eins samningsaðila, hafa frelsi til að fara um yfirráðasvæði allra samningsaðilanna á meðan vegabréfsáritunin er í gildi, að því tilskildu að þeir uppfylli komuskilyrðin sem um getur í a-, c-, d- og e-lið 1. mgr. 5. gr.
2. Þangað til samræmd vegabréfsáritun verður tekin upp hafa útlendingar, sem eru handhafar vegabréfsáritunar sem er gefin út af einum samningsaðilanna og hafa komið löglega inn á yfirráðasvæði eins samningsaðila, frelsi til að fara um yfirráðasvæði allra samningsaðilanna á meðan vegabréfsáritunin er í gildi í allt að þrjú mánuði frá þeim degi sem þeir komu fyrst inn á svæðið, að því tilskildu að þeir uppfylli komuskilyrðin sem um getur í a-, c-, d- og e-lið 1. mgr. 5. gr.
3. Ekki skal beita ákvæðum 1. og 2. mgr. um vegabréfsáritanir sem hafa takmarkað gildissvæði í samræmi við ákvæði 3. kafla þessa bálks.
4. Ákvæði þessarar greinar gilda með fyrirvara um ákvæði 22. gr.

20. gr.

1. Útlendingar, sem falla ekki undir kvöð um vegabréfsáritun, hafa frelsi til að fara um yfirráðasvæði samningsaðilanna í allt að þrjú mánuði á sex mánaða tímabili frá þeim degi sem þeir komu fyrst inn á svæðið, að því tilskildu að þeir uppfylli komuskilyrðin sem um getur í a-, c-, d- og e-lið 1. mgr. 5. gr.
2. Ákvæði 1. mgr. hafa ekki áhrif á rétt hvers samningsaðila um sig til að heimila á yfirráðasvæði sínu að útlendingur dvelji lengur en þrjú mánuði í undantekningartilvikum eða vegna framkvæmdar tvíhliða samkomulags sem gert hefur verið áður en þessi samningur öðlast gildi.
3. Ákvæði þessarar greinar gilda með fyrirvara um ákvæði 22. gr.

21. gr.

1. Útlendingar, sem eru handhafar gilds dvalarleyfis, sem er gefið út af einum samningsaðilanna, og gildra ferðaskilríkja, hafa frelsi til að fara um yfirráðasvæði hinna samningsaðilanna í allt að þrjú mánuði, að því tilskildu að þeir uppfylli komuskilyrðin, sem um getur í a-, c- og e-lið 1. mgr. 5. gr., og séu ekki á innlendri skrá viðkomandi samningsaðila yfir þá sem synja á um komu.
2. Ákvæði 1. mgr. gilda einnig um útlendinga sem eru handhafar bráðabirgðadvalarleyfis, sem er gefið út af einum samningsaðilanna, og ferðaskilríkja sem eru gefin út af sama samningsaðila.
3. Samningsaðilarnir skulu senda framkvæmdanefndinni skrá yfir þau skjöl sem þeir gefa út sem dvalarleyfi eða bráðabirgðadvalarleyfi og sem ferðaskilríki í skilningi þessarar greinar.
4. Ákvæði þessarar greinar gilda með fyrirvara um ákvæði 22. gr.

22. gr.

1. Útlendingum, sem hafa komið löglega inn á yfirráðasvæði eins samningsaðilanna, er skylt að tilkynna sig hjá þar til bærum yfirvöldum á yfirráðasvæði þess samningsaðila, sem komið er til, í samræmi við þau skilyrði sem hver samningsaðili um sig setur. Hver samningsaðili um sig getur valið um hvort tilkynningin á sér stað við komu eða innan þriggja virkra daga frá komudegi inn á yfirráðasvæði viðkomandi samningsaðila.
2. Útlendingar, sem eru búsettir á yfirráðasvæði eins samningsaðila og ferðast inn á yfirráðasvæði annars samningsaðila, falla undir tilkynningarskyldu skv. 1. mgr.
3. Hver samningsaðili um sig skal ákveða undantekningar frá 1. og 2. mgr. og tilkynna framkvæmdanefndinni um þær.

23. gr.

1. Útlendingar, sem uppfylla ekki eða uppfylla ekki lengur þau skilyrði fyrir stuttri dvöl sem gilda á yfirráðasvæði eins samningsaðila, skulu fylgja þeirri meginreglu að yfirgefa tafarlaust yfirráðasvæði samningsaðilanna.
2. Ef útlendingur er handhafi gilds dvalarleyfis eða bráðabirgðadvalarleyfis sem annar samningsaðili hefur gefið út skal hann fara tafarlaust yfir á yfirráðasvæði þess samningsaðila.

3. Fari viðkomandi útlendingur ekki sjálfviljugur úr landi, eða ef ætla má að hann muni ekki fara úr landi, eða verði útlendingur að fara tafarlaust úr landi vegna þjóðaröryggis eða allsherjarreglu skal vísa honum brott af yfirráðasvæði samningsaðilans, þar sem hann var handtekinn, í samræmi við innlend lög þess samningsaðila. Ef brottvísun er óheimil samkvæmt þessum lögum má viðkomandi samningsaðili heimila útlendingnum dvöl á yfirráðasvæði sínu.

4. Viðkomandi útlendingi má vísa brott af yfirráðasvæði þess ríkis til upprunalands síns eða til einhvers annars lands sem hann má koma til, einkum samkvæmt viðeigandi ákvæðum samninga um endurviðtöku sem samningsaðilarnir hafa samþykkt.

5. Ákvæði 4. mgr. hafa ekki áhrif á innlend ákvæði um rétt til hælis, ákvæði Genfar-samningsins frá 28. júlí 1951 um réttarstöðu flóttamanna, eins og honum var breytt með New York-bókuninni frá 31. janúar 1967, né ákvæði 2. mgr. þessarar greinar né 1. mgr. 33. gr. þessa samnings.

24. gr.

Með fyrirvara um viðeigandi hagnýtar viðmiðanir og fyrirkomulag, sem framkvæmdanefndin ákveður, skulu samningsaðilarnir jafna sín á milli þann mismun á kostnaði sem getur leitt af brottvísunarskyldu eins og kveðið er á um í 23. gr. þegar viðkomandi útlendingur getur ekki staðið straum af kostnaði við brottvísunina.

5. KAFLI

Dvalarleyfi og skráning þegar synja á um komu

25. gr.

1. Hafi samningsaðili í hyggju að veita útlendingi, sem er á skrá yfir þá sem synja á um komu, dvalarleyfi er haft samráð fyrir fram við þann samningsaðila sem skráði hann og skal taka tillit til hagsmuna þess aðila; dvalarleyfi skal aðeins veitt þegar um þungvægar ástæður er að ræða, sérstaklega mannúðarástæður eða ástæður sem leiðir af alþjóðlegum skuld-bindingum.

Ef dvalarleyfi er gefið út skal samningsaðilinn, sem skráði viðkomandi útlending, afturkalla skráninguna en er þó heimilt að hafa hann á sinni landsskrá.

2. Komi í ljós að útlendingur, sem hefur undir höndum gilt dvalarleyfi útgefið af einum samningsaðilanna, hefur verið skráður sem einstaklingur sem synja á um komu skal samningsaðilinn, sem skráði hann, hafa samráð við samningsaðilann, sem gaf út dvalarleyfið, um það hvort fullnægjandi ástæður eru til þess að afturkalla dvalarleyfið.

Ef dvalarleyfið er ekki afturkallað skal samningsaðilinn, sem skráði hann, afturkalla skráninguna en er þó heimilt að hafa hann á sinni landsskrá.

6. KAFLI

Viðbótarráðstafanir

26. gr.

1. Með fyrirvara um þær skuldbindingar, sem leiðir af Genfarsamningnum frá 28. júlí 1951 um réttarstöðu flóttamanna, eins og honum var breytt með New York-bókuninni frá 31. janúar 1967, skuldbinda samningsaðilarnir sig til að taka upp eftirfarandi reglur í innlenda löggjöf:

- a) Ef útlendingi er synjað um komu inn á yfirráðasvæði eins samningsaðilanna skal flutningsaðilinn, sem flutti hann að ytri landamærunum, hvort sem það var loft-, sjó- eða landleiðis, taka tafarlaust á sig ábyrgð á viðkomandi. Að kröfu þeirra yfirvalda, sem annast landamæraeftirlit, skal flutningsaðilinn flytja útlendinginn til baka til þess þriðja ríkis, sem hann kom frá, til þess þriðja ríkis, sem gaf út ferðaskilríkin sem hann notaði á ferðalaginu, eða til einhvers annars þriðja ríkis sem tryggir honum aðgang.
- b) Flutningsaðilanum ber skylda til að grípa til allra nauðsynlegra ráðstafana til að fullvissa sig um að útlendingur, sem er fluttur loft- eða sjóleiðis, hafi undir höndum nauðsynleg ferðaskilríki til komu inn á yfirráðasvæði samningsaðilanna.

2. Með fyrirvara um þær skuldbindingar, sem leiðir af Genfarsamningnum frá 28. júlí 1951 um réttarstöðu flóttamanna, eins og honum var breytt með New York-bókuninni frá 31. janúar 1967, skuldbinda samningsaðilarnir sig til að taka upp viðurlög, hver í samræmi við eigin stjórnskipunarlög, gagnvart þeim flutningsaðilum sem flytja útlendinga, sem hafa ekki nauðsynleg ferðaskilríki undir höndum, loft- eða sjóleiðis frá þriðja ríki inn á yfirráðasvæði samningsaðilanna.

3. Ákvæði b-liðar 1. mgr. og 2. mgr. skulu einnig gilda um flutningsaðila sem annast alþjóðlega hópflutninga fólks í langferðabifreiðum, að undanskildum ferðum yfir landamæri.

27. gr.

1. Samningsaðilarnir skuldbinda sig til að taka upp viðeigandi viðurlög gagnvart öllum þeim sem í hagnaðarskyni hjálpa eða reyna að hjálpa útlendingi við að komast inn á yfirráðasvæði eins samningsaðila eða dvelja þar í andstöðu við lög þess aðila um komu og dvöl útlendinga.
2. Fáir samningsaðili upplýsingar um málsatvik, eins og um getur í 1. mgr., sem stríða gegn löggjöf annars samningsaðila skal hann upplýsa þann síðarnefnda um málsatvik.
3. Hafi löggjöf eins samningsaðila verið brotin, og hann farið þess á leit við annan samningsaðila að hefja lögsókn vegna málsatvikanna sem um getur í 1. mgr., skulu þar til bær yfirvöld gefa út opinbera tilkynningu eða staðfestingu á því hvaða lagaákvæði hafa verið brotin.

7. KAFLI**Ábyrgð á meðferð beiðna um hæli***28. gr.*

Samningsaðilarnir staðfesta hér með skuldbindingar sínar samkvæmt Genfarsamningnum frá 28. júlí 1951 um réttarstöðu flóttamanna, eins og honum var breytt með New York-bókuninni frá 31. janúar 1967, án nokkurra landfræðilegra takmarkana á gildissviði þessara gerninga, svo og ásetning sinn um að eiga samstarf við flóttamannafulltrúa Sameinuðu þjóðanna við framkvæmd þessara gerninga.

29. gr.

1. Samningsaðilarnir skuldbinda sig til að fjalla um sérhverja beiðni um hæli sem útlendingur leggur inn á yfirráðasvæði einhvers samningsaðila.
2. Þessi skuldbinding felur ekki í sér að viðkomandi samningsaðila beri í öllum tilvikum að leyfa beiðanda um hæli að koma inn á eða dvelja á yfirráðasvæði sínu.

Hver samningsaðili um sig heldur þeim rétti að vísa beiðanda um hæli til baka til þriðja ríkis eða vísa honum úr landi samkvæmt eigin ákvæðum eða í samræmi við alþjóðlegar skuldbindingar sínar.
3. Aðeins einn samningsaðili ber ábyrgð á meðferð beiðni um hæli, óháð því hjá hvaða samningsaðila útlendingur hefur lagt inn umrædda beiðni. Skal það ákvarðað á grundvelli þeirra viðmiðana sem mælt er fyrir um í 30. gr.

4. Þrátt fyrir ákvæði 3. mgr. heldur hver samningsaðili um sig þeim rétti að fara með beiðni um hæli, af sérstökum ástæðum sem tengjast einkum landslögum, jafnvel þó að ábyrgðin hvíli á öðrum samningsaðila samkvæmt þessum samningi.

30. gr.

1. Ákvarðað er hvaða samningsaðili telst bera ábyrgð á meðferð beiðni um hæli með hliðsjón af eftirfarandi:

- a) Hafi einn samningsaðili gefið út einhvers konar vegabréfsáritun eða dvalarleyfi til handa beiðanda um hæli ber sá samningsaðili ábyrgð á meðferð beiðninnar um hæli. Hafi vegabréfsáritunin verið veitt á grundvelli heimildar annars samningsaðila þá ber sá aðili ábyrgð sem veitti heimildina.
- b) Hafi fleiri en einn samningsaðili gefið út einhvers konar vegabréfsáritun eða dvalarleyfi til handa beiðanda um hæli ber sá samningsaðili ábyrgð sem gaf út vegabréfsáritunina eða dvalarleyfið sem fellur síðast úr gildi.
- c) Hafi beiðandi um hæli ekki yfirgefið yferráðasvæði samningsaðilanna helst sú ábyrgð sem kveðið er á um í a- og b-lið jafnvel þó að vegabréfsáritunin, af hvaða tegund sem hún er, eða dvalarleyfið sé útrunnið. Hafi beiðandi um hæli yfirgefið yferráðasvæði samningsaðilanna eftir að vegabréfsáritunin eða dvalarleyfið hefur verið gefið út eru þau skjöl lögð til grundvallar við að ákvarða ábyrgð samkvæmt a- og b-lið, nema þau séu útrunnin miðað við landslög.
- d) Hafi samningsaðilarnir leyst beiðanda um hæli undan kvöð um vegabréfsáritun ber sá samningsaðili ábyrgð sem ræður ytri landamærunum sem beiðandi um hæli kom yfir inn á yferráðasvæði samningsaðilanna.

Á meðan stefna í málum, er varða vegabréfsáritanir, hefur ekki verið algerlega samræmd, og beiðandi um hæli er aðeins laus undan kvöð um vegabréfsáritanir hjá tilteknum samningsaðilum, ber sá samningsaðili ábyrgð sem ræður ytri landamærunum sem beiðandi um hæli kom yfir inn á yferráðasvæði samningsaðilanna án vegabréfsáritunar, sbr. þó a-, b- og c-lið.

Ef beiðni um hæli er beint til samningsaðila, sem hefur veitt viðkomandi beiðanda um hæli vegabréfsáritun til gegnumferðar, óháð því hvort hann hefur sætt vegabréfaeftirliti eða ekki, og hafi sú vegabréfsáritun verið veitt eftir að aðilar gegnumferðarlandsins hafa fengið fullvissu um það hjá yfirvöldum ræðisskrifstofu eða sendiráðs þess samningsaðila, þar sem ákvörðunarstaður ferðarinnar er, að beiðandi um hæli uppfylli skilyrði fyrir því að koma inn í ákvörðunarlandið, ber samningsaðilinn, þar sem ákvörðunarstaður ferðarinnar er, ábyrgð á meðferð beiðni um hæli.

- e) Hafi beiðandi um hæli komið inn á yferráðasvæði samningsaðilanna án þess að hafa undir höndum ein eða fleiri skilríki, samkvæmt ákvörðun framkvæmdanefndarinnar, sem veita heimild til að fara yfir landamærin ber sá samningsaðili ábyrgð sem hefur hleypt beiðanda um hæli yfir ytri landamærin hjá sér og inn á yferráðasvæði samningsaðilanna.
 - f) Leggi útlendingur, sem er með beiðni um hæli til meðferðar hjá einum samningsaðilanna, fram nýja beiðni ber sá samningsaðili ábyrgð sem er með upprunalegu beiðnina til meðferðar.
 - g) Leggi útlendingur, sem hefur áður lagt fram beiðni um hæli og einn samningsaðilanna hefur tekið endanlega ákvörðun um, fram nýja beiðni þá ber sá samningsaðili ábyrgð sem hafði fyrri beiðnina til meðferðar, nema beiðandi um hæli hafi yfirgefið yferráðasvæði samningsaðilanna.
2. Hafi samningsaðili tekið að sér meðferð beiðni um hæli skv. 4. mgr. 29. gr. er samningsaðilinn, sem ber ábyrgð skv. 1. mgr. þessarar greinar, leystur undan skyldum sínum.
 3. Ef ekki er unnt að ákvarða á grundvelli viðmiðananna sem mælt er fyrir um í 1. og 2. mgr. hvaða samningsaðili ber ábyrgð telst sá samningsaðili bera ábyrgð þar sem umrædd beiðni um hæli var lögð fram.

31. gr.

1. Samningsaðilarnir skulu leggja sig fram um að ákvarða, eins fljótt og unnt er, hver þeirra beri ábyrgð á meðferð beiðni um hæli.
2. Ef beiðni um hæli er beint til samningsaðila sem ber ekki ábyrgð á meðferð beiðni skv. 30. gr. og dvelji útlendingurinn á yferráðasvæði hans getur sá samningsaðili farið þess á leit við samningsaðilann sem ber ábyrgð að taka við beiðanda um hæli með það í huga að taka beiðni hans um hæli til meðferðar.
3. Samningsaðili, sem ber ábyrgð á meðferð beiðni, er skuldbundinn til þess að taka við beiðanda um hæli sem um getur í 2. mgr. þegar þess er farið á leit innan sex mánaða frá því að beiðni um hæli var lögð fram. Ef þess er ekki farið á leit innan þessa frests ber sá samningsaðili, sem beiðni um hæli var beint til, ábyrgð á meðferð beiðninnar.

32. gr.

Farið er með beiðni um hæli í samræmi við innlend lög þess samningsaðila sem ber ábyrgð á meðferð beiðninnar.

33. gr.

1. Dvelji beiðandi um hæli ólöglega á yferráðasvæði annars samningsaðila á meðan beiðni um hæli er til meðferðar ber þeim samningsaðila, sem ber ábyrgð á meðferð beiðninnar, skylda til að taka við viðkomandi beiðanda aftur.
2. Ekki skal beita ákvæðum 1. mgr. þegar annar samningsaðili hefur gefið út dvalarleyfi handa beiðanda um hæli sem gildir í eitt ár eða lengur. Í því tilviki flyst ábyrgð á meðferð beiðninnar til þess samningsaðila.

34. gr.

1. Samningsaðilanum, sem ber ábyrgð á meðferð beiðni, ber skylda til að taka aftur við útlendingi sem hefur endanlega verið neitað um hæli og hefur farið inn á yferráðasvæði annars samningsaðila án þess að hafa leyfi til að dvelja þar.
2. Ekki skal þó beita ákvæðum 1. mgr. ef samningsaðilinn, sem ber ábyrgð á meðferð beiðni, hefur vísað viðkomandi útlendingi brott af yferráðasvæði samningsaðilanna.

35. gr.

1. Samningsaðilanum, sem hefur veitt útlendingi réttarstöðu flóttamanns og heimilað dvöl hans, ber skylda til að taka á sig ábyrgð á meðferð beiðni um hæli frá aðstandanda hans svo framarlega sem hlutaðeigandi eru því samþykkir.
2. Aðstandandi, sem um getur í 1. mgr., er maki flóttamanns eða einhleyp barn hans undir átján ára aldri eða, ef flóttamaðurinn er einhleyp barn undir átján ára aldri, faðir hans eða móðir.

36. gr.

Samningsaðili, sem ber ábyrgð á meðferð beiðni um hæli, getur farið þess á leit við annan samningsaðila að hann taki að sér að annast beiðnina af mannúðarástæðum, sérstaklega þeim sem snerta fjölskyldu eða menningu, fari beiðandi sjálfur fram á slíkt. Samningsaðilinn, sem beiðninni er beint til, metur hvort unnt er að verða við þessari beiðni.

37. gr.

1. Þar til bær yfirvöld samningsaðilanna skulu tilkynna hvert öðru eins fljótt og unnt er um:

- a) nýjar reglur eða ráðstafanir sem samþykktar hafa verið á sviði laga um rétt til hælís eða varðandi meðferð beiðenda um hæli, í síðasta lagi við gildistöku þeirra;
 - b) tölulegar upplýsingar um fjölda þeirra sem koma og biðja um hæli í hverjum mánuði, ásamt upplýsingum um helstu upprunaloend og um ákvarðanir um beiðnir um hæli þegar þær upplýsingar eru fyrir hendi;
 - c) tilkomu nýrra hópa, sem biðja um hæli, eða verulega aukningu í ákveðnum hópum og allar fyrirliggjandi upplýsingar um þá;
 - d) grundvallarákvarðanir á sviði laga um rétt til hælís.
2. Samningsaðilarnir skulu auk þess tryggja nána samvinnu við öflun upplýsinga um aðstæður í upprunaloendum beiðenda um hæli í þeim tilgangi að leggja sameiginlega mat á aðstæður.
 3. Samningsaðilarnir skulu virða tilmæli samningsaðila um að fara með upplýsingar frá honum sem trúnaðarmál.

38. gr.

1. Hver samningsaðili um sig lætur hverjum af hinum samningsaðilunum í té, að beiðni þeirra, fyrirliggjandi upplýsingar um beiðanda um hæli sem eru nauðsynlegar til þess að:
 - ákvarða hvaða samningsaðili ber ábyrgð á meðferð beiðni um hæli;
 - taka viðkomandi beiðni um hæli til meðferðar;
 - efna þær skuldbindingar sem koma fram í þessum kafla.
2. Einungis eftirfarandi upplýsingar mega koma fram:
 - a) hver maðurinn er (kenninafn, eiginnafrn, hugsanlega fyrra nafn, auknefni eða fölsk nöfn, fæðingardagur og -ár, fæðingarstaður, núverandi og fyrrverandi ríkisfang beiðanda um hæli og, ef við á, aðstandenda hans);
 - b) persónuskilríki og ferðaskilríki (númer, gildistími, útgáfustaður og útgáfudagur, yfirvöld sem gáfu út skilríkin o.s.frv.);
 - c) aðrar upplýsingar sem eru nauðsynlegar til að staðfesta hver beiðandi um hæli er;
 - d) dvalarstaðir og ferðaleiðir;
 - e) dvalarleyfi eða vegabréfsáritanir sem samningsaðili hefur gefið út;
 - f) staðurinn þar sem beiðni um hæli er lögð fram;
 - g) dagsetning þegar fyrri beiðni um hæli er lögð fram, ef við á, dagsetning þegar núverandi beiðni um hæli er lögð fram, upplýsingar um stöðu málsins og efni ákvörðunarinnar sem tekin hefur verið.

3. Auk þess getur samningsaðili farið þess á leit við annan samningsaðila að hann gefi upplýsingar um ástæðurnar, sem beiðandi um hæli hefur lagt fram til stuðnings beiðni sinni, og eftir atvikum ástæður þeirrar ákvörðunar sem tekin hefur verið um hana. Samningsaðilinn, sem beiðninni er beint til, tekur afstöðu til þess hvort hann getur orðið við þessari beiðni. Í öllum tilvikum er samþykki beiðanda um hæli skilyrði fyrir því að þessar upplýsingar séu látnar í té.

4. Skipst skal á framangreindum upplýsingum að beiðni eins samningsaðila og fara upplýsingaskiptin aðeins fram á milli þeirra yfirvalda sem hver samningsaðili um sig hefur tilnefnt og tilkynnt framkvæmdanefndinni um.

5. Upplýsingarnar má aðeins nota í þeim tilgangi sem mælt er fyrir um í 1. mgr. Þær má aðeins senda til þeirra yfirvalda og dómstóla sem hafa það verkefni að:

- ákvarða hvaða samningsaðili ber ábyrgð á meðferð beiðni um hæli;
- taka beiðni um hæli til meðferðar;
- efna þær skuldbindingar sem koma fram í þessum kafla.

6. Samningsaðilinn, sem sendir upplýsingarnar, gætir þess að þær séu réttar og uppfærðar.

Komi í ljós að viðkomandi samningsaðili hafi látið í té rangar upplýsingar, eða upplýsingar sem ekki hefði átt að senda, skal tilkynna það tafarlaust þeim samningsaðilum sem tóku við þeim upplýsingum. Þeim ber skylda til að leiðrétta eða eyða upplýsingunum.

7. Beiðandi um hæli hefur rétt á því samkvæmt beiðni að fá að sjá þær upplýsingar sem skipst hefur verið á og varða hann svo framarlega sem þær eru tiltækar.

Telji beiðandi um hæli að þessar upplýsingar séu rangar eða að ekki hefði átt að senda þær hefur hann rétt til að krefjast þess að þær verði leiðréttar eða þeim eytt. Leiðréttingar skulu gerðar í samræmi við 6. mgr.

8. Hverjum samningsaðila um sig ber skylda til að skrá þær upplýsingar sem hann sendir eða fær frá öðrum.

9. Upplýsingar, sem sendar hafa verið, skulu aðeins geymdar eins lengi og nauðsynlegt er í þeim tilgangi sem þær voru sendar til að þjóna. Viðkomandi samningsaðili skal meta þegar þar að kemur hvort nauðsynlegt er að geyma upplýsingarnar áfram.

10. Upplýsingar, sem sendar eru, skulu að minnsta kosti njóta sömu verndar og þeirrar sem gildir, samkvæmt lögum þess samningsaðila sem tekur við upplýsingunum, fyrir sams konar upplýsingar.

11. Ef upplýsingarnar eru ekki skráðar vélrænt heldur á einhvern annan hátt skal hver samningsaðili um sig gera viðeigandi ráðstafanir til þess að tryggja með skilvirku eftirliti að farið sé að ákvæðum þessarar greinar. Hafi samningsaðili yfir að ráða eftirlitsstofnun af þeirri gerð sem um getur í 12. mgr. getur hann falið henni að annast eftirlitið.

12. Óski einn eða fleiri samningsaðilar eftir því að tölvuskrá þær upplýsingar sem um getur í 2. og 3. mgr., allar eða að hluta til, er það því aðeins leyfilegt að viðkomandi samningsaðilar hafi samþykkt löggjöf um slíka tölvuskráningu sem tryggir framkvæmd meginreglna samnings Evrópuráðsins frá 28. janúar 1981 um vernd einstaklinga varðandi vélræna vinnslu persónu-upplýsinga og að þeir hafi falið viðeigandi innlendri stofnun að annast óháð eftirlit með vinnslu og notkun þeirra upplýsinga sem sendar eru samkvæmt þessum samningi.

III. B Á L K U R

Lögregla og öryggi

1. K A F L I

Lögreglusamvinna

39. gr.

1. Samningsaðilarnir skuldbinda sig til þess að tryggja að lögregluyfirvöld þeirra veiti hver öðrum aðstoð, í samræmi við innlenda löggjöf og innan valdsviðs þeirra, við að koma í veg fyrir og rannsaka refsiverða verknaði, svo framarlega sem það er ekki í verkahring dómsmálayfirvalda samkvæmt innlendum lögum að leggja fram eða verða við beiðni um aðstoð og hægt sé að verða við slíkri beiðni án þess að samningsaðilinn, sem beiðni er beint til, þurfi að beita þvingunarráðstöfunum. Hafi lögregluyfirvöldin, sem beiðni er beint til, ekki heimild til að verða við beiðni framsenda þau hana til þar til bærra yfirvalda.
2. Skriflegar upplýsingar, sem samningsaðili, sem beiðni er beint til, veitir skv. 1. mgr., má sá samningsaðili, sem leggur fram beiðni, aðeins nota sem sönnunargögn í sakamáli að fengnu leyfi þar til bærra dómsmálayfirvalda þess samningsaðila sem beiðni er beint til.
3. Beiðnir um aðstoð skv. 1. mgr. og svör við slíkum beiðnum má senda á milli þeirra miðlægu stofnana sem samningsaðilarnir hafa falið að annast alþjóðlega lögreglusamvinnu. Þegar ekki er hægt að senda beiðni í tæka tíð með þessari aðferð geta lögregluyfirvöld þess samningsaðila, sem leggur fram beiðni, sent beiðnina beint til þar til bærra yfirvalda þess samningsaðila sem beiðni er beint til og þau sent svar beint til baka. Í þeim tilvikum tilkynna viðkomandi lögregluyfirvöld, eins fljótt og unnt er, um þessa milliliðalausú beiðni þeirri miðlægu stofnun sem annast alþjóðlega lögreglusamvinnu fyrir þann samningsaðila sem beiðni er beint til.
4. Þar til bærir ráðherrar samningsaðilanna geta gert með sér samkomulag um samvinnu á landamærasvæðum.
5. Ákvæði þessarar greinar koma ekki í veg fyrir víðtækari tvíhliða samninga, sem hafa verið eða verða gerðir, milli tveggja samningsaðila sem eiga sameiginleg landamæri. Samningsaðilarnir skulu tilkynna hver öðrum um slíka samninga.

40. gr.

1. Hafi lögreglumenn eins samningsaðila, við rannsókn sakamáls í landi sínu, einstakling, sem er grunaður um að hafa tekið þátt í refsiverðum verknaði er getur haft í för með sér framsal, undir eftirliti skal þeim heimilt að halda eftirlitinu áfram á yfirráðasvæði annars samningsaðila hafi hinn síðarnefndi leyft eftirlit yfir landamæri sem svar við áður sendri beiðni um réttaraðstoð. Leyfi getur verið veitt með skilyrðum.

Samkvæmt beiðni skal eftirlitið falið lögreglumönnum samningsaðilans sem ræður yfirráðasvæðinu þar sem það fer fram.

Beiðni um réttaraðstoð, sem um getur í 1. lið, skal beina til þess yfirvalds sem hver samningsaðili um sig hefur tilnefnt og er þar til bært að veita eða framsenda slíkt leyfi.

2. Ef ekki er hægt að biðja um leyfi annars samningsaðila fyrir fram í sérstaklega áriðandi tilvikum mega lögreglumenn halda eftirlitinu áfram, þó að komið sé yfir landamæri, þegar um er að ræða mann sem er grunaður um einhvern af þeim refsiverðu verknuðum sem kveðið er á um í 7. mgr., að uppfylltum eftirfarandi skilyrðum:

a) Yfirvaldi, sem er tilnefnt skv. 5. mgr., frá samningsaðilanum, sem ræður yfirráðasvæðinu þar sem eftirliti með einstaklingi skal haldið áfram, skal tafarlaust, á meðan eftirlitið fer fram, tilkynnt um að farið er yfir landamærin.

b) Beiðni um réttaraðstoð, sem lögð er fram í samræmi við 1. mgr., skal send tafarlaust og jafnframt gerð grein fyrir ástæðum þess að farið var yfir landamærin án fyrirframleyfis.

Eftirliti skal hætt um leið og samningsaðilinn, sem ræður yfirráðasvæðinu þar sem eftirlitið fer fram, krefst þess í framhaldi af tilkynningunni sem um getur í a-lið eða beiðninni sem um getur í b-lið eða hafi leyfi ekki fengist fimm klukkustundum eftir að farið var yfir landamærin.

3. Eftirlit, sem um getur í 1. og 2. mgr., skal aðeins fara fram með eftirfarandi almennum skilyrðum:

a) Lögreglumennirnir, sem sinna eftirlitinu, skulu fara að ákvæðum þessarar greinar og lögum samningsaðilans sem ræður yfirráðasvæðinu sem þeir starfa á; þeir skulu fylgja fyrirmælum þar til bættra staðaryfirvalda.

b) Að frátöldum þeim tilvikum sem um getur í 2. mgr. ber lögreglumönnum, á meðan eftirlitið fer fram, að hafa með sér skjal sem sýnir að leyfi hafi verið veitt.

c) Lögreglumennirnir, sem sinna eftirlitinu, verða alltaf að geta sannað að þeir starfi sem opinberir embættismenn.

- d) Lögreglumennirnir, sem sinna eftirlitinu, mega hafa með sér vinnuvopn sín á meðan á eftirliti stendur, nema samningsaðilinn, sem beiðni er beint til, hafi tekið annað sérstaklega fram; notkun vinnuvopns er ekki leyfileg nema í nauðvörn.
- e) Bannað er að fara inn á einkaheimili og staði sem eru ekki opnir almenningi.
- f) Lögreglumennirnir, sem sinna eftirlitinu, mega hvorki stöðva né handtaka þann sem er undir eftirliti.
- g) Um hverja aðgerð skal gefa yfirvöldum þess samningsaðila, sem ræður yfirráðasvæðinu þar sem aðgerðin átti sér stað, skýrslu; fara má fram á að lögreglumennirnir, sem sinntu eftirlitinu, mæti í eigin persónu.
- h) Fari yfirvöld samningsaðilans, sem ræður yfirráðasvæðinu þar sem eftirlitið fór fram, fram á það skulu yfirvöld samningsaðilans, þar sem lögreglumennirnir, sem sinntu eftirlitinu, eiga heima, aðstoða við rannsóknina í framhaldi af aðgerðinni, þar með talda málsmeðferð.

4. Lögreglumennirnir, sem um getur í 1. og 2. mgr., eru:

- að því er tekur til Konungsríkisins Belgíu: lögreglumenn í „la police judiciaire près les Parquets“ (rannsóknarlögreglu ákærvaldsins), „la gendarmerie“ (héraðslögreglunni) og „la police communale“ (lögreglu sveitarfélaga), svo og tollverðir, með þeim skilyrðum sem mælt er fyrir um í viðeigandi tvíhliða samningum sem um getur í 6. mgr., að því er tekur til heimilda þeirra varðandi ólögleg viðskipti með fíkniefni og geðvirk efni, vopn og sprengiefni og ólöglegan flutning eitraðs og skaðlegs úrgangs;
- að því er tekur til Sambandslýðveldisins Þýskalands: lögreglumenn í „Polizei des Bundes und der Länder“ (lögreglu Sambandslýðveldisins og einstakra fylkja), svo og fulltrúar „Zollfahndungsdienst“ (rannsóknardeildar tollfyrivalda) sem fulltrúar opinbers ákærvalds, eingöngu að því er tekur til ólöglegra viðskipta með fíkniefni og geðvirk efni og vopn;
- að því er tekur til Lýðveldisins Frakklands: lögreglumenn og rannsóknarlögreglumenn í „la police nationale“ (ríkislögreglunni) og „la gendarmerie nationale“ (héraðslögreglunni), svo og tollverðir, með þeim skilyrðum sem mælt er fyrir um í viðeigandi tvíhliða samningum sem um getur í 6. mgr., að því er tekur til heimilda þeirra varðandi ólögleg viðskipti með fíkniefni og geðvirk efni, vopn og sprengiefni og ólöglegan flutning eitraðs og skaðlegs úrgangs;
- að því er tekur til Stórhertogadæmisins Lúxemborgar: lögreglumenn í „la gendarmerie“ (héraðslögreglunni) og „la police“ (lögreglunni), svo og tollverðir, með þeim skilyrðum sem mælt er fyrir um í viðeigandi tvíhliða samningum sem um getur í 6. mgr., að því er tekur til heimilda þeirra varðandi ólögleg viðskipti með fíkniefni og geðvirk efni, vopn og sprengiefni og ólöglegan flutning eitraðs og skaðlegs úrgangs;

— að því er tekur til Konungsríkisins Hollands: lögreglumenn í „Rijkspolitie“ (ríkislögreglu) og „Gemeentepolitie“ (lögreglu sveitarfélaga), svo og fulltrúar skattrannsóknaryfirvalda sem bera ábyrgð á aðflutnings- og vörugjöldum, með þeim skilyrðum sem mælt er fyrir um í viðeigandi tvíhliða samningum sem um getur í 6. mgr., að því er tekur til heimilda þeirra varðandi ólögleg viðskipti með fíkniefni og geðvirk efni, vopn og sprengiefni og ólöglegan flutning eitraðs og skaðlegs úrgangs.

5. Yfirvaldið, sem um getur í 1. og 2. mgr., er:

- að því er tekur til Konungsríkisins Belgíu: „Commissariat général de la Police judiciaire“;
- að því er tekur til Sambandslýðveldisins Þýskalands: „Bundeskriminalamt“;
- að því er tekur til Lýðveldisins Frakklands: „Direction centrale de la Police judiciaire“;
- að því er tekur til Stórhertogadæmisins Lúxemborgar: „Procureur général d'Etat“;
- að því er tekur til Konungsríkisins Hollands: „Landelijk Officier van Justitie“ sem ber ábyrgð á eftirliti yfir landamæri.

6. Samningsaðilarnir geta með tvíhliða samningum rýmkað gildissvið þessarar greinar og samþykkt aðrar ráðstafanir við framkvæmd hennar.

7. Eftirlitinu, sem um getur í 2. mgr., má aðeins sinna þegar um eftirtalda refsiverða verknaði er að ræða:

- morð,
- manndráp,
- nauðgun,
- íkveikju af ásetningi,
- peningafölsun,
- grófan þjófnað, rán og hylmingu,
- kúgun,
- mannrán og gíslatöku,
- mansal,
- ólögleg viðskipti með fíkniefni og geðvirk efni,
- brot á lögum um vopn og sprengiefni,
- notkun sprengiefna,
- ólöglegan flutning eitraðs og skaðlegs úrgangs.

41. gr.

1. Lögreglumönnum eins samningsaðila, sem veita manni eftirför sem hefur verið staðinn að verki við að fremja einn af þeim refsiverðu verknuðum, sem um getur í 4. mgr., eða á hlutdeild í verknaði af því tagi, skal heimilt að halda eftirförinni áfram á yfirráðasvæði annars samningsaðila án þess að fá leyfi til þess fyrir fram, hafi ekki verið mögulegt að tilkynna þar til bærum yfirvöldum þess samningsaðila um þetta með einhverri þeirra boðleiða, sem kveðið er á um í 44. gr., vegna þess hversu tilefnið var áriðandi eða þessi yfirvöld komust ekki á staðinn í tæka tíð til þess að taka við eftirförinni.

Hið sama gildir þegar maður, sem veitt er eftirför, hefur strokið úr gæsluvarðhaldi eða fangelsi.

Lögreglumennirnir, sem veita eftirför, skulu hafa samband við þar til bær yfirvöld þess samningsaðila, sem ræður yfirráðasvæðinu sem eftirförin er veitt á, í síðasta lagi þegar farið er yfir landamærin. Hætta skal eftirför um leið og samningsaðilinn, sem ræður yfirráðasvæðinu sem eftirförin er veitt á, krefst þess. Þar til bær staðaryfirvöld skulu stöðva þann sem veitt er eftirför að beiðni lögreglumannanna sem veita eftirförina til þess að staðfesta hver maðurinn er eða handtaka hann.

2. Eftirför skal veita samkvæmt annarri hvorri eftirfarandi aðferða sem eru skilgreindar í yfirlýsingunni sem mælt er fyrir um í 9. mgr.:

- a) Lögreglumennirnir, sem veita eftirför, hafa ekki rétt til að stöðva þann sem veitt er eftirför.
- b) Þegar þess hefur ekki verið krafist að eftirförinni skuli hætt og þar til bær staðaryfirvöld hafa ekki gripið inn í tæka tíð mega lögreglumennirnir, sem veita eftirför, stöðva þann sem veitt er eftirför uns lögreglumenn samningsaðilans, sem ræður yfirráðasvæðinu sem eftirförin er veitt á, en þeir skulu þegar í stað upplýstir um málið, geta staðfest hver maðurinn er eða handtekið hann.

3. Eftirför skal veita í samræmi við 1. og 2. mgr. samkvæmt annarri hvorri eftirfarandi aðferða sem eru skilgreindar í yfirlýsingunni sem mælt er fyrir um í 9. mgr.:

- a) innan ákveðins svæðis eða tíma frá því að farið er yfir landamæri eins og mælt er fyrir um í yfirlýsingunni;
- b) án takmörkunar í rúmi og tíma.

4. Í yfirlýsingunni, sem um getur í 9. mgr., skulu samningsaðilarnir skilgreina þá refsiverðu verknaði, sem um getur í 1. mgr., í samræmi við aðra hvora eftirfarandi aðferða:

a) Um er að ræða eftirtalda refsiverða verknaði:

- morð,
- manndráp,
- nauðgun,
- íkveikju af ásetningi,
- peningafölsun,
- grófan þjófnað, rán og hylmingu,
- kúgun,
- mannrán og gíslatöku,
- mansal,
- ólögleg viðskipti með fíkniefni og geðvirk efni,
- brot á lögum um vopn og sprengiefni,
- notkun sprengiefna,
- ólöglegan flutning eitraðs og skaðlegs úrgangs,
- ólöglega brottför af slysstað þegar afleiðingar slyss eru alvarlegir líkamsáverkar eða mannlát.

b) Um er að ræða refsiverða verknaði sem geta haft framsal í för með sér.

5. Eftirför má aðeins veita með eftirfarandi almennum skilyrðum:

- a) Lögreglumennirnir, sem veita eftirför, skulu fara að ákvæðum þessarar greinar og lögum þess samningsaðila sem ræður yfirráðasvæðinu sem þeir starfa á; þeir skulu hlýða skipunum þar til bærara staðaryfirvalda.
- b) Eftirför má aðeins veita yfir landamæri á landi.
- c) Bannað er að fara inn á einkaheimili og staði sem eru ekki opnir almenningi.
- d) Lögreglumennirnir, sem veita eftirför, verða að vera auðþekkjanlegir, annað hvort af einkennisbúningi, armbindi eða viðbótarbúnaði á ökutæki; notkun borgaralegs klæðnaðar og ómerktra ökutækja frá lögreglu án framangreindra auðkenna er bönnuð; lögreglumennirnir, sem veita eftirför, verða hvenær sem er að geta sýnt fram á að þeir starfi sem opinberir embættismenn.
- e) Lögreglumennirnir, sem veita eftirför, mega hafa með sér vinnuvopn sín; notkun vinnuvopns er ekki leyfileg nema í nauðvörn.
- f) Þegar búið er að stöðva mann sem veitt er eftirför, eins og kveðið er á um í b-lið 2. mgr., í þeim tilgangi að færa hann fyrir þar til bær staðaryfirvöld, má aðeins gera á honum öryggisleit; nota má handjárn meðan verið er að flytja hann; leggja má hald á hluti sem sá sem veitt er eftirför hefur meðferðis.
- g) Að lokinni hverri aðgerð, sem um getur í 1., 2. og 3. mgr., skulu lögreglumennirnir, sem veita eftirför, mæta hjá þar til bærum staðaryfirvöldum þess samningsaðila, sem ræður yfirráðasvæðinu sem þeir störfuðu á, og gefa skýrslu; að beiðni viðkomandi yfirvalda ber þeim skylda til að vera tiltækir þangað til varpað hefur verið nægilegu ljósi á allar aðstæður í tengslum við aðgerð þeirra; hið sama gildir þó að eftirförin hafi ekki leitt til handtöku þess sem veitt var eftirför.

h) Fari yfirvöld samningsaðilans, sem ræður yfirráðasvæðinu sem eftirför var veitt á, fram á það skulu yfirvöld samningsaðilans, þar sem lögreglumennirnir, sem veittu eftirför, eiga heima, aðstoða við rannsóknina í framhaldi af aðgerðinni, þar með talda málsmeðferð.

6. Mann, sem er handtekinn af þar til bærum staðaryfirvöldum í kjölfar aðgerðarinnar, sem gripið er til í samræmi við 2. mgr., má hafa í haldi til yfirheyrslu óháð ríkisfangi hans. Viðeigandi ákvæði innlendra laga gilda á hliðstæðan hátt.

Ef hinn handtekni er ekki ríkisborgari þess samningsaðila sem ræður yfirráðasvæðinu þar sem hann var handtekinn skal honum sleppt í síðasta lagi innan sex klukkustunda frá handtöku og þá telst tíminn frá miðnætti til níu árdegis ekki með, nema þar til bær staðaryfirvöld hafi áður fengið beiðni af einhverju tagi um bráðabirgðahandtöku í þeim tilgangi að fá manninn fram-seldan.

7. Lögreglumennirnir, sem um getur í 1. til 6. mgr., eru:

- að því er tekur til Konungsríkisins Belgíu: lögreglumenn í „la police judiciaire près les Parquets“ (rannsóknarlögreglu ákærvaldsins), „la gendarmerie“ (héraðslögreglunni) og „la police communale“ (lögreglu sveitarfélaga), svo og tollverðir, með þeim skilyrðum sem mælt er fyrir um í viðeigandi tvíhliða samningum sem um getur í 10. mgr., að því er tekur til heimilda þeirra varðandi ólögleg viðskipti með fíkniefni og geðvirk efni, vopn og sprengiefni og ólöglegan flutning eitraðs og skaðlegs úrgangs;
- að því er tekur til Sambandslýðveldisins Þýskalands: lögreglumenn í „Polizei des Bundes und der Länder“ (lögreglu Sambandslýðveldisins og einstakra fylkja), svo og fulltrúar „Zoll-fahndungsdienst“ (rannsóknardeildar tollfyrivalda) sem fulltrúar opinbers ákærvalds, eingöngu að því er tekur til ólöglegra viðskipta með fíkniefni og geðvirk efni og vopn;
- að því er tekur til Lýðveldisins Frakklands: lögreglumenn og rannsóknarlögreglumenn í „la police nationale“ (ríkislögreglunni) og „la gendarmerie nationale“ (héraðslögreglunni), svo og tollverðir, með þeim skilyrðum sem mælt er fyrir um í viðeigandi tvíhliða samningum sem um getur í 10. mgr., að því er tekur til heimilda þeirra varðandi ólögleg viðskipti með fíkniefni og geðvirk efni, vopn og sprengiefni og ólöglegan flutning eitraðs og skaðlegs úrgangs;
- að því er tekur til Stórhertogadæmisins Lúxemborgar: lögreglumenn í „la gendarmerie“ (héraðslögreglunni) og „la police“ (lögreglunni), svo og tollverðir, með þeim skilyrðum sem mælt er fyrir um í viðeigandi tvíhliða samningum sem um getur í 10. mgr., að því er tekur til heimilda þeirra varðandi ólögleg viðskipti með fíkniefni og geðvirk efni, vopn og sprengiefni og ólöglegan flutning eitraðs og skaðlegs úrgangs;

— að því er tekur til Konungsríkisins Hollands: lögreglumenn í „Rijkspolitie“ (ríkislögreglunni) og „Gemeentepolitie“ (lögreglu sveitarfélaga), svo og fulltrúar skattrannsóknaryfirvalda sem bera ábyrgð á aðflutnings- og vörugjöldum, með þeim skilyrðum sem mælt er fyrir um í viðeigandi tvíhliða samningum sem um getur í 10. mgr., að því er tekur til heimilda þeirra varðandi ólögleg viðskipti með fíkniefni og geðvirk efni, vopn og sprengiefni og ólöglegan flutning eitraðs og skaðlegs úrgangs.

8. Ákvæði þessarar greinar hafa ekki, að því er viðkomandi samningsaðila varðar, áhrif á 27. gr. Benelúx-sáttmálans um framsal og gagnkvæma aðstoð í sakamálum frá 27. júní 1962 eins og honum var breytt með bókuninni frá 11. maí 1974.

9. Við undirritun þessa samnings skal hver samningsaðili um sig gefa út yfirlýsingu þar sem er kveðið á um, á grundvelli ákvæða 2., 3. og 4. mgr., hvaða aðferðum samningsaðilarnir, sem viðkomandi aðili á sameiginleg landamæri með, beita þegar rétti til eftirfarar er framfylgt á yferráðasvæði hans.

Samningsaðili getur hvenær sem er gefið út nýja yfirlýsingu sem kemur í stað eldri yfirlýsingar, svo framarlega sem hin síðari takmarkar ekki gildissvið hinnar fyrri.

Sérhver yfirlýsing skal gerð að höfðu samráði við alla viðkomandi samningsaðila og með það í huga að sambærilegar reglur séu í gildi báðum megin við innri landamærin.

10. Samningsaðilarnir geta á tvíhliða grundvelli rýmkað gildissvið 1. mgr. og samþykkt viðbótarákvæði um framkvæmd þessarar greinar.

42. gr.

Á meðan á aðgerðunum, sem um getur í 40. og 41. gr., stendur hafa lögreglumenn, sem sinna verkefni á yferráðasvæði annars samningsaðila, sömu stöðu og lögreglumenn þess samningsaðila með tilliti til refsiverðra verknaða sem þeir verða fyrir eða fremja sjálfir.

43. gr.

1. Þegar lögreglumenn eins samningsaðila sinna verkefni á yferráðasvæði annars samningsaðila, í samræmi við 40. og 41. gr. þessa samnings, ber fyrrnefndur samningsaðili ábyrgð á því tjóni sem þeir kunna að valda meðan á verkefni þeirra stendur, í samræmi við lög þess samningsaðila sem ræður yferráðasvæðinu sem verkefnið var unnið á.

2. Samningsaðili skuldbindur sig til að bæta tjón, sem valdið er á yferráðasvæði hans og um getur í 1. mgr., á sama hátt og hann myndi bæta tjón af völdum sinna eigin lögreglumanna.

3. Samningsaðili með lögreglumenn í sinni þjónustu, sem hafa valdið öðrum tjóni á yfirráðasvæði annars samningsaðila, geldur þeim aðila þá fjárhæð að fullu sem hann hefur þurft að greiða til tjónpola eða til rétthafa þeirra.

4. Með fyrirvara um rétt gagnvart þriðja aðila, og að undanskildum ákvæðum 3. mgr., afsalar hver samningsaðili um sig, í því tilviki sem kveðið er á um í 1. mgr., sér réttinum til að krefjast skaðabóta vegna tjóns sem annar samningsaðili hefur valdið honum.

44. gr.

1. Í samræmi við viðeigandi alþjóðasamninga og að teknu tilliti til staðbundinna aðstæðna og tæknilegra möguleika skulu samningsaðilarnir, sérstaklega á landamærasvæðum, sjá fyrir síma-, þráðlausu fjarskipta- og telexsambandi og annars konar beinu sambandi í þeim tilgangi að auðvelda samvinnu lögreglu og tolls og einkum til þess að unnt sé að senda upplýsingar í tæka tíð í tengslum við eftirlit og eftirför yfir landamæri.

2. Auk þessara skammtímaráðstafana skulu þeir athuga sérstaklega möguleika sem felast í því:

- a) að skiptast á búnaði eða senda tengifulltrúa til starfa sem hafa yfir að ráða hentugum þráðlausum fjarskiptabúnaði;
- b) að breikka tíðnisviðin sem notuð eru á landamærasvæðum;
- c) að koma á fót sameiginlegri tengingu milli lögreglu og tolls sem starfar á þessum sömu svæðum;
- d) að samræma áætlanir um kaup á fjarskiptabúnaði í þeim tilgangi að koma á fót stöðluðu og samhæfðu fjarskiptakerfi.

45. gr.

1. Samningsaðilarnir skuldbinda sig til þess að gera nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja:

- a) að stjórnendur fyrirtækja, sem selja gistingu, eða starfsmenn þeirra sjái til þess að útlendir næturgestir, þar með taldir ríkisborgarar hinna samningsaðilanna svo og annarra aðildarríkja Evrópubandalaganna, nema um maka og ólögráða börn í fylgd með þeim sé að ræða eða þátttakendur í hópferð, fylli út eyðublað eigin hendi og undirriti það og sýni um leið gild persónuskilríki til staðfestingar;

b) að útfyllt eyðublað séu geymd handa þar til bærum yfirvöldum eða send þeim þegar þau telja það nauðsynlegt til að koma í veg fyrir ógnanir, vegna meðferðar sakamáls eða til þess að upplýsa hvað hafi hent horfna menn eða fórnarlömb slysa, nema kveðið sé á um annað í landslögum.

2. Ákvæði 1. mgr. gilda á hliðstæðan hátt um næturgesti á stöðum sem eru leigðir út gegn gjaldi, einkum í tjöldum, hjólhýsum og bátum.

46. gr.

1. Hver samningsaðili um sig getur í sérstökum tilvikum, í samræmi við innlenda löggjöf, sent viðkomandi samningsaðila upplýsingar án beiðni til þess að aðstoða hann við að berjast gegn refsiverðum verknuðum í framtíðinni og koma í veg fyrir refsiverða verknaði eða verknaði sem ógna allsherjarreglu og almannaoýruggi.

2. Með fyrirvara um fyrirkomulag samvinnu á landamærasvæðum, sem um getur í 4. mgr. 39. gr., skal skipst á upplýsingum í gegnum þá miðlægu stofnun sem til þess verður tilnefnd. Í sérstaklega áríðandi tilvikum er hægt að senda upplýsingar, í skilningi þessarar greinar, beint á milli viðkomandi lögregluþyrvalda, nema landslög kveði á um annað. Miðlægu stofnuninni skal tilkynnt um slík tilfelli eins fljótt og unnt er.

47. gr.

1. Samningsaðilarnir geta gert tvíhliða samninga um að senda, tímabundið eða ótímabundið, tengifulltrúa eins samningsaðila til lögreglu annars samningsaðila.

2. Ótímabundin eða tímabundin skipti á tengifulltrúum eru gerð í þeim tilgangi að hvetja samningsaðilana til aukinnar samvinnu og hraða henni, sérstaklega með því að

- a) aðstoða við að skiptast á upplýsingum til að koma í veg fyrir og berjast gegn afbrotum;
- b) aðstoða við að verða við beiðnum um gagnkvæma lögreglu- og réttaraðstoð í sakamálum;
- c) aðstoða yfirvöld sem annast landamæraeftirlit á ytri landamærum.

3. Það er verkefni tengifulltrúa að veita ráðgjöf og aðstoð. Þeir hafa ekki heimild til að vinna sjálfstætt að lögregluaðgerðum. Þeir veita upplýsingar og sinna verkefnum sínum í samræmi við fyrirmæli frá samningsaðilanum, sem þeir koma frá, og frá samningsaðilanum sem þeir eru sendir til. Þeir gefa yfirmanni lögregludeildarinnar, sem þeir eru sendir til aðstoðar, reglulega skýrslu.

4. Samningsaðilarnir geta gert tvíhliða eða marghliða samninga um að tengifulltrúar, sem eru sendir til þriðju ríkja, gæti einnig hagsmuna eins eða fleiri annarra samningsaðila í starfi sínu. Samkvæmt slíkum samningum senda tengifulltrúar, sem hafa verið sendir til þriðju ríkja, öðrum samningsaðilum upplýsingar, ýmist að beiðni þeirra eða að eigin frumkvæði, og sinna verkefnum fyrir þá aðila innan þess ramma sem þeim er heimilt að starfa. Samningsaðilarnir skulu tilkynna hver öðrum um tengifulltrúa sem þeir hafa í hyggju að senda til þriðju ríkja.

2. KAFLI

Gagnkvæm réttaraðstoð í sakamálum

48. gr.

1. Ákvæðum þessa kafla er ætlað að vera viðbót við Evrópusamninginn um gagnkvæma aðstoð í sakamálum frá 20. apríl 1959 og, að því er varðar samskipti samningsaðilanna sem eru aðilar að Benelúx-efnahagssambandinu, viðbót við II. kafla Benelúx-sáttmálans um fram- sal og gagnkvæma aðstoð í sakamálum frá 27. júní 1962, eins og honum var breytt með bókuninni frá 11. maí 1974, og auðvelda framkvæmd þessara samninga.

2. Ákvæði 1. mgr. hafa ekki áhrif á beitingu víðtækari ákvæða í gildandi tvíhliða samningum á milli samningsaðilanna.

49. gr.

Gagnkvæm réttaraðstoð skal einnig veitt:

a) við málsmeðferð vegna verknaða sem samkvæmt landslögum teljast brot á ákvæðum annars eða beggja samningsaðilanna sem stjórnvöld geta tekið ákvörðun um og slíkar ákvarðanir geta leitt til málsmeðferðar fyrir þar til bærum dómstóli í sakamálum;

- b) í málum um skaðabætur fyrir ólögmeeta málsmeðferð fyrir rétti eða sakfellingu;
- c) í náðunarmálum;
- d) í einkamálum sem tengjast sakamálum á meðan sakadómur hefur enn ekki endanlega afgreitt sakamálið;
- e) við birtingu málgagna í tengslum við fullnustu refsingar eða öryggisráðstöfunar, greiðslu fjársektar eða málskostnaðar;
- f) vegna ráðstafana í tengslum við frestun sakfellingar eða fullnustu refsingar eða öryggisráðstöfunar, reynslulausn, frestun eða rof fullnustu refsingar eða öryggisráðstöfunar.

50. gr.

1. Samningsaðilarnir skuldbinda sig til að veita hver öðrum gagnkvæma réttaraðstoð vegna brota á lögum og reglum um vörugjöld, virðisaukaskatt og tolla í samræmi við samninginn og sáttmálann sem um getur í 48. gr. Með tollaákvæðum er átt við þær reglur sem mælt er fyrir um í 2. gr. samningsins frá 7. september 1967 milli Belgíu, Sambandslýðveldisins Þýskalands, Frakklands, Ítalíu, Lúxemborgar og Hollands um gagnkvæma aðstoð milli tollýfirvalda, svo og í 2. gr. reglugerðar ráðsins (EBE) nr. 1468/81 frá 19. maí 1981.
2. Beiðni um aðstoð í málum vegna gruns um undandrätt vörugjalda, má ekki hafna með þeim rökum að ríkið, sem beiðni er beint til, leggi ekki vörugjald á þær vörur sem tilteknar eru í beiðninni.
3. Samningsaðilinn, sem leggur fram beiðni, má hvorki senda né nota upplýsingar eða sönnunargögn frá samningsaðilanum, sem beiðni er beint til, við rannsókn, málssókn eða málsmeðferð í öðrum málum en þeim sem tiltekin eru í beiðninni án leyfis fyrir fram frá sama samningsaðila.
4. Gagnkvæmri réttaraðstoð í skilningi þessarar greinar má hafna þegar fjárhæð ógreidds eða undandregins skatts er lægri en 25.000 eður eða verðmæti vöru, sem er flutt inn eða út án leyfis, er fyrirsjáanlega ekki meira en 100.000 eður, nema samningsaðilinn, sem leggur fram beiðni, telji málið mjög alvarlegt vegna sérstakra aðstæðna eða vegna þess hver hinn ákærði er.
5. Ákvæði þessarar greinar skulu einnig gilda þegar farið er fram á gagnkvæma réttaraðstoð varðandi verknaði sem aðeins er refsað fyrir með fjársektum, eins og reglugerðarbrot sem sæta málsmeðferð hjá stjórnvöldum, og beiðnin um réttaraðstoð er sett fram af dómsmálayfirvöldum.

51. gr.

Samningsaðilunum er óheimilt að setja önnur skilyrði fyrir afgreiðslu réttarbeiðni varðandi leit eða haldlagningu en þau sem hér eru talin:

- a) Verknaðurinn, sem er ástæðan fyrir réttarbeiðni, skal samkvæmt lögum beggja samningsaðilanna varða refsingu, sem er frjálrsræðissvipting, eða öryggisráðstöfun í a.m.k. sex mánuði, eða varða samsvarandi refsingu og að framan greinir samkvæmt lögum annars samningsaðilans en varða refsingu samkvæmt lögum hins samningsaðilans sem reglugerðarbrot sem sætir málsmeðferð hjá stjórnvöldum og ákvörðun þeirra má bera undir þar til bærán dómstól í sakamálum.
- b) Framkvæmd réttarbeiðni skal að öðru leyti samræmast lögum þess samningsaðila sem beiðni er beint til.

52. gr.

1. Hver samningsaðili um sig getur sent einstaklingum, sem dvelja á yfirráðasvæði annars samningsaðila, málsskjöl í pósti. Samningsaðilarnir skulu senda framkvæmdanefndinni skrá yfir þau skjöl sem má framsenda á þennan hátt.

2. Þegar ástæða er til að ætla að viðtakandi skilji ekki tungumálið sem skjalið er samið á skal þýða skjalið, eða að minnsta kosti mikilvægustu kafla þess, á þjóðtungu eða eina af þjóðtungum þess samningsaðila sem ræður yfirráðasvæðinu sem viðtakandi dvelur á. Ef yfirvaldinu, sem framsendir skjalið, er kunnugt um að viðtakandi skilur eingöngu eitthvert annað tungumál skal þýða skjalið, eða að minnsta kosti mikilvægustu kafla þess, á það tungumál.

3. Vitni eða sérfræðingi, sem hefur fengið stefnu í pósti en ekki hlýtt henni, skal ekki refsa eða beita þvingunarráðstöfun jafnvel þó að í stefnunni sé varað við því að það varði refsingu að hlýða ekki, nema viðkomandi komi síðar af fúsum og frjálsum vilja inn á yfirráðasvæði þess samningsaðila sem leggur fram beiðni og er þá stefnt á ný á viðeigandi hátt. Yfirvald, sem sendir stefnu í pósti, skal gæta þess að hún hafi ekki að geyma viðvörun um refsingu. Þetta ákvæði hefur ekki áhrif á ákvæði 34. gr. Benelúx-sáttmálans um framsal og gagnkvæma aðstoð í sakamálum frá 27. júní 1962 eins og honum var breytt með bókuninni frá 11. maí 1974.

4. Ef ástæðan fyrir beiðni um réttaraðstoð er verknaður sem varðar refsingu sem reglugerðarbrot sem sætir málsmeðferð hjá stjórnvöldum og ákvörðun þeirra má bera undir þar til bærán dómstól í sakamálum, bæði samkvæmt lögum samningsaðilans, sem beiðni er beint til, og samningsaðilans sem leggur fram beiðni, er meginreglan sú að farið er með sendingar á málsskjölum skv. 1. mgr.

5. Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. má senda málsskjöl í gegnum dómsmálayfirvöld samningsaðilans, sem beiðni er beint til, þegar heimilisfang viðtakanda er óþekkt eða samningsaðilinn, sem leggur fram beiðni, krefst formlegrar birtingar.

53. gr.

1. Beiðnir um réttaraðstoð og svör við þeim má senda beint á milli dómsmálayfirvalda.
2. Ákvæði 1. mgr. koma ekki í veg fyrir að beiðnir séu sendar og þeim svarað í gegnum dómsmálaráðuneyti viðkomandi landa eða í gegnum aðalskrifstofur Alþjóðasambands sakamálalögreglunnar (INTERPOL) í hverju landi.
3. Beiðnir um tímabundinn flutning eða gegnumflutning einstaklinga, sem eru í gæsluvarðhaldi eða fangelsi eða sæta annars konar frjálrsræðissviptingu, skal senda í gegnum dómsmálaráðuneytin, og einnig beiðnir um reglubundin eða tilfallandi upplýsingaskipti úr saka-skrá.
4. Í skilningi Evrópusamningsins um gagnkvæma aðstoð í sakamálum frá 20. apríl 1959 merkir dómsmálaráðuneyti, að því er tekur til Sambandslýðveldisins Þýskalands, dómsmálaráðherra Sambandslýðveldisins og dómsmálaráðherrar eða -öldungaráðsmenn fylkjanna.
5. Beiðnir um höfðun máls vegna brota á ákvæðum um akstur og hvíldartíma, í samræmi við 21. gr. Evrópusamningsins um gagnkvæma aðstoð í sakamálum frá 20. apríl 1959 eða 42. gr. Benelúx-sáttmálans um framsal og gagnkvæma aðstoð í sakamálum frá 27. júní 1962, eins og honum var breytt með bókuninni frá 11. maí 1974, mega dómsmálayfirvöld samningsaðilans, sem leggur fram beiðni, senda beint til dómsmálayfirvalda samningsaðilans sem beiðni er beint til.

3. KAFLI**Beiting reglunnar „ne bis in idem“***54. gr.*

Einstakling, sem hefur hlotið endanlegan dóm hjá einum samningsaðila, má annar samningsaðili ekki sækja til saka fyrir sama refsiverða verknað hafi, þegar um sakfellingu er að ræða, refsing verið fullnustuð, sé til fullnustu eða ekki lengur hægt að fullnusta hana samkvæmt lögum þess samningsaðila þar sem dómur var kveðinn upp.

55. gr.

1. Samningsaðili getur við fullgildingu, staðfestingu eða samþykki þessa samnings lýst yfir að hann sé í einu eða fleiri eftirfarandi tilvika óbundinn af 54. gr.:

- a) þegar þeir refsiverðu verknaðir, sem lagðir voru til grundvallar erlendum dómi, voru framdir að öllu leyti eða að hluta til á yferráðasvæði hans; í síðarnefnda tilvikinu gildir undantekningin ekki ef verknaðirnir hafa verið framdir að hluta til á yferráðasvæði þess samningsaðila þar sem dómur var kveðinn upp;
 - b) þegar þeir refsiverðu verknaðir, sem lagðir voru til grundvallar erlendum dómi, eru þess eðlis að þeir stofna öryggi ríkisins eða öðrum jafnmikilvægum hagsmunum þessa samningsaðila í hættu;
 - c) þegar þeir refsiverðu verknaðir, sem lagðir voru til grundvallar erlendum dómi, voru framdir af starfsmanni þessa samningsaðila í andstöðu við embættisskyldur hans.
2. Samningsaðili, sem gefur út yfirlýsingu varðandi undantekninguna sem um getur í b-lið 1. mgr., skal taka fram hvaða refsiverðu verknaði slík undantekning gildir um.
 3. Samningsaðili getur hvenær sem er dregið til baka yfirlýsingu varðandi eina eða fleiri undantekningar sem um getur í 1. mgr.
 4. Undantekningar, sem eru nefndar í yfirlýsingu skv. 1. mgr., gilda ekki þegar viðkomandi samningsaðili hefur beðið annan samningsaðila um að annast málssókn vegna sama refsiverða verknaðar eða hefur heimilað framsal viðkomandi einstaklings.

56. gr.

Ef samningsaðili hefur nýja málssókn gegn einstaklingi sem hefur fengið endanlegan dóm fyrir sama refsiverða verknað hjá öðrum samningsaðila skal allur sá tími, sem hann hefur sætt frjálsræðissviptingu fyrir þennan refsiverða verknað á yferráðasvæði síðarnefnds samningsaðila, dragast frá refsingu í hugsanlegum dómi. Svo framarlega sem innlend löggjöf heimilar skal einnig taka tillit til annarra refsinga en frjálsræðissviptingar ef þær hafa verið fullnustaðar.

57. gr.

1. Ef samningsaðili ákærir einstakling fyrir refsiverðan verknað og hafi þar til bær yfirvöld þessa samningsaðila ástæðu til að ætla að ákæran varði sama refsiverða verknað og viðkomandi hefur þegar fengið endanlegan dóm fyrir hjá öðrum samningsaðila skulu viðkomandi yfirvöld, ef þau telja það nauðsynlegt, fara fram á að fá allar upplýsingar, sem skipta máli, hjá þar til bærum yfirvöldum þess samningsaðila sem ræður yferráðasvæðinu þar sem dómur var kveðinn upp.
2. Umbeðnar upplýsingar skulu sendar eins fljótt og unnt er og skal taka tillit til þeirra þegar ákvörðun er tekin um framhald málsmeðferðarinnar.
3. Hver samningsaðili um sig tilnefnir, við fullgildingu, staðfestingu eða samþykki þessa samnings, þau yfirvöld sem hafa heimild til að biðja um upplýsingar eða taka við upplýsingum samkvæmt þessari grein.

58. gr.

Framangreind ákvæði koma ekki í veg fyrir beitingu víðtækari innlendra ákvæða um regluna „ne bis in idem“ í tengslum við erlendar dómsákvæðanir.

4. KAFLI**Framsal***59. gr.*

1. Ákvæðum þessa kafla er ætlað að vera viðbót við Evrópusamninginn um framsal sakamanna frá 13. september 1957 og, að því er varðar samskipti samningsaðilanna sem eru aðilar að Benelúx-efnahagssambandinu, viðbót við I. kafla Benelúx-sáttmálans um framsal og gagnkvæma aðstoð í sakamálum frá 27. júní 1962, eins og honum var breytt með bókuninni frá 11. maí 1974, og auðvelda framkvæmd þessara samninga.

2. Ákvæði 1. mgr. hafa ekki áhrif á beitingu víðtækari ákvæða í gildandi tvíhliða samningum á milli samningsaðilanna.

60. gr.

Í samskiptum milli tveggja samningsaðila, þar sem annar er ekki aðili að Evrópusamningnum um framsal sakamanna frá 13. september 1957, gilda ákvæði nefnds samnings milli samningsaðilanna að teknu tilliti til fyrirvara og yfirlýsinga sem hafa annað hvort komið fram við fullgildingu umrædds samnings eða, að því er varðar samningsaðila sem eru ekki aðilar að Evrópusamningnum, við fullgildingu, staðfestingu eða samþykki þessa samnings.

61. gr.

Lýðveldið Frakkland skuldbindur sig til þess að framselja einstaklinga, fari annar samningsaðili fram á það, til þess að unnt sé að sækja þá til saka fyrir refsiverða verknaði sem samkvæmt franskri löggjöf má refsa fyrir með frjálsræðissviptingu eða öryggisráðstöfun til tveggja ára að minnsta kosti og samkvæmt lögum þess samningsaðila, sem leggur fram beiðni, með frjálsræðissviptingu eða öryggisráðstöfun til eins árs að minnsta kosti.

62. gr.

1. Að því er varðar rof á fyrningarfresti gilda eingöngu lög þess samningsaðila sem leggur fram beiðni.

2. Hafi samningsaðili, sem beiðni er beint til, veitt almenna sakaruppgjöf kemur það ekki í veg fyrir framsal, nema hinn refsiverði verknaður falli undir lögsögu þessa samningsaðila.

3. Ef aðeins er gert ráð fyrir því í löggjöf samningsaðilans, sem beiðni er beint til, að kæra eða opinbert leyfi til málssóknar sé fyrir hendi hefur það ekki áhrif á framsalsskylduna að slíkt sé ekki til staðar.

63. gr.

Samningsaðilarnir skuldbinda sig, í samræmi við ákvæði samningsins og sáttmálans sem um getur í 59. gr., til að framselja til hvers annars einstaklinga sem sæta málsmeðferð dómsmála-yfirvalda samningsaðilans, sem leggur fram beiðni, fyrir einn af þeim refsiverðu verknuðum sem um getur í 1. mgr. 50. gr. eða eru eftirlýstir af honum í þeim tilgangi að fullnusta refsingu eða öryggisráðstöfun vegna slíks verknaðar.

64. gr.

Skráning í Schengen-upplýsingakerfinu skv. 95. gr. jafngildir beiðni um handtöku og gæslu í skilningi 16. gr. Evrópusamningsins um framsal sakamanna frá 13. september 1957 eða 15. gr. Benelúx-sáttmálans um framsal og gagnkvæma aðstoð í sakamálum frá 27. júní 1962 eins og honum var breytt með bókuninni frá 11. maí 1974.

65. gr.

1. Beiðnir um framsal og gegnumflutning eru sendar af þar til bæru ráðuneyti þess samningsaðila, sem leggur fram beiðni, til þar til bærs ráðuneytis þess samningsaðila sem beiðni er beint til, enda kemur þetta ekki í veg fyrir að hægt sé að senda beiðnir eftir diplómátskum leiðum.

2. Þar til bær ráðuneyti eru:

- að því er tekur til Konungsríkisins Belgíu: dómsmálaráðuneytið;
- að því er tekur til Sambandslýðveldisins Þýskalands: dómsmálaráðuneyti Sambandslýðveldisins og dómsmálaráðherrar eða -öldungaráðsmenn fylkjanna;
- að því er tekur til Lýðveldisins Frakklands: utanríkisráðuneytið,
- að því er tekur til Stórhertogadæmisins Lúxemborgar: dómsmálaráðuneytið,
- að því er tekur til Konungsríkisins Hollands: dómsmálaráðuneytið.

66. gr.

1. Ef framsal einstaklings, sem óskast framseldur, er ekki beinlínis óheimilt samkvæmt lögum þess samningsaðila sem beiðni er beint til getur sá samningsaðili heimilað framsal án þess að málið sæti formlegri framsalsmeðferð, svo framarlega sem einstaklingurinn, sem óskast framseldur, samþykkir framsal og það er bókfært af fulltrúa réttarkerfisins eftir að sá hinn sami hefur yfirheyrt hann og upplýst hann um rétt hans til þess að fá formlega framsalsmeðferð. Einstaklingurinn, sem óskast framseldur, á rétt á lögfræðiaðstoð við framangreinda yfirheyrslu.

2. Þegar um framsal skv. 1. mgr. er að ræða og einstaklingur, sem óskast framseldur, hefur afdráttarlaust lýst því yfir að hann hafni þeirri vernd sem honum stendur til boða samkvæmt sérreglunni getur hann ekki dregið þá yfirlýsingu til baka.

5. KAFLI**Flutningur á fullnustu refsídóma***67. gr.*

Eftirfarandi ákvæðum skal beitt milli samningsaðilanna sem eru aðilar að samningi Evrópuráðsins frá 21. mars 1983 um flutning dæmdra manna og skulu þau vera viðbót við þann samning.

68. gr.

1. Samningsaðili getur, þegar ríkisborgari frá öðrum samningsaðila hefur verið dæmdur til frjálssræðissviptingar eða öryggisráðstöfunar á yfirráðasvæði hins fyrrnefnda en komið sér undan fullnustu refsingarinnar eða öryggisráðstöfunarinnar með því að flýja til heimalands síns, beiðni síðarnefnda samningsaðilann, ef sá sem flúði dvelur á yfirráðasvæði hans, um að yfirtaka fullnustu refsingarinnar eða öryggisráðstöfunarinnar.

2. Þangað til skjöl til stuðnings beiðni um yfirtöku á fullnustu refsingarinnar eða öryggisráðstöfunarinnar, eða þess hluta refsingarinnar sem eftir er, berast og þangað til ákvörðun hefur verið tekin um beiðnina getur samningsaðili, sem beiðni er beint til, að ósk þess samningsaðila sem leggur fram beiðni, sett dómþola í gæslu eða gert aðrar ráðstafanir til þess að tryggja að hann dvelji áfram á yfirráðasvæði þess samningsaðila sem beiðni er beint til.

69. gr.

Flutningur á fullnustu skv. 68. gr. skal ekki háður samþykki einstaklings sem er dæmdur til refsingar eða öryggisráðstöfunar. Önnur ákvæði samnings Evrópuráðsins frá 21. mars 1983 um flutning dæmdra manna eiga við á hliðstæðan hátt.

6. KAFLI

Fíkniefni

70. gr.

1. Samningsaðilarnir skulu koma á fót föstum vinnuhópi sem hefur það verkefni að kanna sameiginleg vandamál í sambandi við baráttuna gegn fíkniefnabrotum og, ef við á, gera tillögur um úrbætur varðandi hagnýtar og tæknilegar hliðar samstarfsins milli samningsaðilanna. Vinnuhópurinn skal leggja tillögur sínar fyrir framkvæmdanefndina.

2. Þar til bærar stofnanir í hverju ríki skulu tilnefna þá sem eiga sæti í vinnuhópnum sem um getur í 1. mgr. og í honum skulu vera fulltrúar þeirra yfirvalda sem bera ábyrgð á lögreglu- og tollamálum.

71. gr.

1. Hvað við kemur beinni eða óbeinni sölu fíkniefna og geðvirkra efna af öllu tagi, þar með talið hampefna, og vörslu slíkra efna í þeim tilgangi að selja þau eða flytja úr landi skuldbinda samningsaðilarnir sig, í samræmi við gildandi samninga Sameinuðu þjóðanna^(*), til að gera allar nauðsynlegar ráðstafanir til þess að koma í veg fyrir og berjast gegn ólöglegum viðskiptum með fíkniefni og geðvirk efni.

2. Með fyrirvara um viðeigandi ákvæði 74., 75. og 76. gr. skuldbinda samningsaðilarnir sig með aðgerðum á sviði stjórnsýslu og refsiréttar til að koma í veg fyrir og berjast gegn ólöglegum útflutningi fíkniefna og geðvirkra efna, þar með talinna hampefna, svo og sölu, útvegun og afhendingu þessara efna.

3. Í þeim tilgangi að berjast gegn ólöglegum innflutningi fíkniefna og geðvirkra efna, þar með talið hampefna, skulu samningsaðilarnir auka eftirlit með för fólks, vöruflutningum og flutningatækjum á ytri landamærunum. Vinnuhópurinn, sem um getur í 70. gr., kveður nánar á um þessar ráðstafanir. Vinnuhópurinn skal meðal annars kanna möguleika á því að færa til hluta þeirra lögreglumanna og tollvarða, sem losna undan störfum sínum á innri landamærum, og að nýta nútímaaðferðir við uppljóstrun fíkniefnamála og að nota fíkniefnahunda.

(*) Alþjóðasamningur um ávana- og fíkniefni frá 1961 eins og honum var breytt með bókuninni frá 1972 um breytingu á alþjóðasamningnum um ávana- og fíkniefni frá 1961; Alþjóðasamningur um ávana- og fíkniefni frá 1971; Samningur Sameinuðu þjóðanna gegn ólöglegri verslun með fíkniefni og skynvilluefni frá 20. desember 1988.

4. Samningsaðilarnir skulu hafa markvisst eftirlit með þeim stöðum sem eru þekktir fyrir fíkniefnaviðskipti til þess að tryggja að ákvæði þessarar greinar séu virt.

5. Samningsaðilarnir skulu gera allt sem í þeirra valdi stendur til þess að koma í veg fyrir og berjast gegn neikvæðum áhrifum ólöglegrar eftirspurnar eftir fíkniefnum og geðvirkum efnum af öllu tagi, þar með talið hampefnum. Það er á ábyrgð einstakra samningsaðila hvaða ráðstafanir eru gerðar í þessum tilgangi.

72. gr.

Samningsaðilarnir skulu tryggja í samræmi við stjórnarskrá sína og réttarkerfi að sett verði lagaákvæði sem heimila að leggja hald á og gera upptækan ávinning af ólöglegum viðskiptum með fíkniefni og geðvirk efni.

73. gr.

1. Samningsaðilarnir skuldbinda sig til, í samræmi við stjórnarskrá sína og réttarkerfi, að gera ráðstafanir sem gerir það kleift að heimila afhendingu undir eftirliti í tengslum við ólögleg viðskipti með fíkniefni og geðvirk efni.

2. Ákvörðun um að heimila afhendingu undir eftirliti skal tekin í hverju tilviki um sig á grundvelli fyrirframleyfis frá hverjum einstökum samningsaðila sem á hlut að máli.

3. Hver samningsaðili um sig stjórnar og hefur eftirlit með aðgerðum á sínu yferráðasvæði og hefur heimild til þess að grípa inn í þær.

74. gr.

Að því er varðar löglega verslun með fíkniefni og geðvirk efni eru samningsaðilarnir sammála um að eftirlitið, sem fer fram á innri landamærunum samkvæmt ákvæðum samninga Sameinuðu þjóðanna sem um getur í 71. gr., skuli fara fram inni í landinu að svo miklu leyti sem unnt er.

75. gr.

1. Einstaklingar á ferðalagi á milli yferráðasvæða eða innan yferráðasvæðis samningsaðilanna mega hafa með sér fíkniefni og geðvirk efni í því magni sem nauðsynlegt er vegna læknismeðferðar að því tilskildu að þeir geti við eftirlit lagt fram vottorð sem er gefið út eða staðfest af þar til bæru yfirvaldi í búsetulandinu.

2. Framkvæmdanefndin skal kveða nánar á um útlit og efni vottorðsins sem um getur í 1. mgr. og gefið er út af einum samningsaðilanna, sérstaklega skal tilgreind tegund efnis og magn auk fjölda ferðadaga.
3. Samningsaðilarnir skulu tilkynna hver öðrum hvaða yfirvöld eru þar til bær að gefa út eða staðfesta vottorðið sem um getur í 2. mgr.

76. gr.

1. Samningsaðilarnir skulu, ef þörf er á og að teknu tilliti til læknisfræðilegra, siðferðilegra og hagnýtra starfsvenja þeirra, gera viðeigandi ráðstafanir vegna eftirlits með fíkniefnum og geðvirkum efnum sem eru háð strangara eftirliti á yfirráðasvæði eins eða fleiri samningsaðila heldur en á yfirráðasvæði þeirra sjálfra til þess að þessu strangara eftirliti verði ekki teft í tvísýnu.
2. Ákvæði 1. mgr. gilda einnig um efni sem oft eru notuð við framleiðslu fíkniefna eða geðvirkra efna.
3. Samningsaðilarnir skulu tilkynna hver öðrum um þær ráðstafanir sem þeir hafa gert til að sinna eftirliti með löglegum viðskiptum með þau efni sem um getur í 1. og 2. mgr.
4. Framkvæmdanefndin tekur reglulega til umræðu þau vandamál sem upp kunna að koma í þessu sambandi.

7. KAFLI

Skotvopn og skotfæri

77. gr.

1. Samningsaðilarnir skuldbinda sig til að aðlaga innlend lög og stjórnsýslufyrirmæli um kaup, eign, sölu og afhendingu skotvopna og skotfæra að ákvæðum þessa kafla.
2. Ákvæði þessa kafla gilda þegar einstaklingar og lögpersónur kaupa, eiga, selja og láta af hendi skotvopn og skotfæri; þau gilda ekki um afhendingu til handa miðlægum yfirvöldum og svæðisyfirvöldum, her eða lögreglu né kaup eða eign þessara aðila á skotvopnum og skotfærum, né heldur framleiðslu opinberra fyrirtækja á skotvopnum og skotfærum.

78. gr.

1. Í þessum kafla eru skotvopn flokkuð sem hér segir:
 - a) bönnuð vopn;
 - b) leyfisskyld vopn;
 - c) tilkynningarskyld vopn.
2. Um lása, skothylkjahólf og hlaup skotvopna skulu að breyttu breytanda gilda sömu ákvæði og um skotvopnið sem þau eru eða eiga að vera hluti af.
3. Í þessum samningi merkja „stutt vopn“ skotvopn sem hafa ekki lengra hlaup en 30 cm eða eru ekki lengri en 60 cm í allt; öll önnur skotvopn teljast vera „löng vopn“.

79. gr.

1. Skrá yfir bönnuð skotvopn og skotfæri skal ná yfir eftirfarandi:
 - a) skotvopn sem eru venjulega notuð sem stríðsskotvopn;
 - b) sjálfvirk skotvopn, jafnvel þau sem eru ekki stríðsskotvopn;
 - c) skotvopn sem eru dulbúin sem eitthvað annað;
 - d) skotfæri sem fara í gegnum brynvörn, sprengju- og íkveikjuskotfæri ásamt skotum í slík skotfæri;
 - e) skotfæri í skammbyssur og marghleypur með dúmmdúmm-skotum eða skotum með holum oddi og skot í slík skotfæri.
2. Þar til bær yfirvöld geta í sérstökum tilvikum gefið út leyfi fyrir skotvopnum og skotfærum eins og um getur í 1. mgr. að teknu tilliti til almannaöryggis og allsherjarreglu.

80. gr.

1. Skrá yfir skotvopn, sem þarf leyfi til að kaupa og eiga, skal að minnsta kosti ná yfir eftirfarandi skotvopn, svo framarlega sem þau eru ekki bönnuð:
 - a) hálf sjálfvirk stutt skotvopn eða stutt skotvopn með handvirkri endurhleðslu;
 - b) einskota stutt skotvopn með miðkveiktu skothylki;

- c) einskota stutt skotvopn með randkveiktu skothylki sem eru styttri en 28 cm í allt;
 - d) hálfjálfvirk löng skotvopn með skothylkjahólfi og skothúsi fyrir meira en þrjú skothylki;
 - e) löng skotvopn með handvirkri endurhleðslu og hálfjálfvirk löng skotvopn með sléttu hlaupi og hlauplengd er ekki meiri en 60 cm;
 - f) hálfjálfvirk skotvopn fyrir óbreytta borgara sem líkjast sjálfvirkum stríðsvopnum.
2. Skrá yfir þau skotvopn, sem þarf leyfi fyrir, nær ekki yfir eftirfarandi skotvopn:
- a) viðvörðunarskotvopn, táragasbyssur og merkjavopn að því tilskildu að hægt sé að tryggja með tæknilegum ráðstöfunum að ekki sé hægt að breyta þeim með venjulegum verkfærum í vopn sem má skjóta úr skotum með sprengiefni (sprengiskotum) og að það valdi ekki varanlegum áverkum þegar skotið er með ertandi efnum;
 - b) hálfjálfvirk löng skotvopn með skothylkjahólfi og skothúsi, sem taka ekki fleiri en þrjú skothylki án þess að það þurfi að hlaða að nýju, með því skilyrði að ekki sé hægt að skipta um skothylkjahólf eða hægt sé að tryggja á annan hátt að ekki megi breyta þeim með venjulegum verkfærum í vopn með skothylkjahólfi og skothúsi fyrir fleiri en þrjú skothylki.

81. gr.

Á skrá yfir tilkynningarskyld skotvopn skulu vera eftirfarandi vopn svo framarlega sem þau eru hvorki bönnuð né leyfis skyld:

- a) löng skotvopn með handvirkri endurhleðslu;
- b) einskota löng skotvopn með rífluðu hlaupi eða rífluðum hlaupum;
- c) einskota stutt skotvopn með randkveiktu skothylki sem eru lengri en 28 cm í allt;
- d) skotvopnin sem eru talin upp í b-lið 2. mgr. 80. gr.

82. gr.

Skrár yfir skotvopn, sem um getur í 79., 80. og 81. gr., ná ekki yfir eftirfarandi:

- a) skotvopn sem hafa verið hönnuð eða framleidd fyrir 1. janúar 1870, fyrir utan sérstakar undantekningar, að því tilskildu að ekki sé hægt að hlaða þau með skotfærum sem eru fyrir bönnuð eða leyfis skyld vopn,

- b) endurgerð vopn eins og lýst er í a-lið að því tilskildu að ekki sé hægt að skjóta úr þeim með skothylkjum með málmhulstrum;
- c) skotvopn sem búið er að breyta með sérstökum tæknilegum aðferðum þannig að ekki sé hægt að nota þau til að skjóta skotfærum af nokkru tagi og sem hafa fengið stimpil frá opinberum aðila eða eru viðurkennd af slíkum aðila.

83. gr.

Leyfi til þess að kaupa og eiga skotvopn, sem um getur í 80. gr., má einstaklingur því aðeins fá að

- a) hann sé orðinn átján ára, nema í undantekningartilvikum þegar um er að ræða notkun til veiða eða í íþróttum;
- b) hann sé ekki óhæfur til þess að kaupa eða eiga skotvopn vegna geðveiki eða annarrar andlegrar eða líkamlegrar fötlunar;
- c) hann hafi ekki verið dæmdur fyrir refsiverðan verknað eða aðrar ástæður séu ekki til þess að ætla að hann stofni almannaöryggi og allsherjarreglu í hættu;
- d) ástæðan, sem hann tilgreinir fyrir kaupum og eign skotvopns, sé tekin góð og gild.

84. gr.

1. Tilkynningar um vopn, sem um ræðir í 81. gr., skulu færðar í skrá sem haldin er af þeim einstaklingum sem um getur í 85. gr.
2. Ef einstaklingur, sem ekki er getið um í 85. gr., lætur vopn af hendi skal tilkynna það samkvæmt nánari ákvæðum sem hver samningsaðili um sig setur.
3. Tilkynningarnar, sem um getur í þessari grein, skulu taka til þeirra upplýsinga sem nauðsynlegar eru til þess að þekkja viðkomandi einstaklinga og vopn.

85. gr.

1. Samningsaðilarnir skuldbinda sig til að krefjast þess að allir aðilar, sem framleiða og selja leyfisskyld skotvopn, hafi leyfi til þess og krefjast þess að allir aðilar, sem framleiða og selja tilkynningarskyld skotvopn, sjái um að tilkynna þau. Leyfi fyrir leyfisskyldum skotvopnum nær einnig yfir tilkynningarskyld vopn. Samningsaðilarnir skulu halda uppi eftirliti með vopnaframleiðendum og vopnasölum og tryggja að eftirlitið sé skilvirkt.

2. Samningsaðilarnir skuldbinda sig til að samþykkja ákvæði um að öll skotvopn þurfi að minnsta kosti að vera varanlega merkt með raðnúmeri og merki framleiðanda.
3. Samningsaðilarnir skylda vopnaframleiðendur og vopnasala til þess að skrá öll leyfis-skyld og tilkynningarskyld skotvopn; skrárnar skulu gera það kleift að fá með hraði upplýsingar um tegund, uppruna og kaupanda skotvopna.
4. Samningsaðilarnir skuldbinda sig til þess að samþykkja ákvæði um leyfisskyld vopn skv. 79. og 80. gr. þar að lútandi að raðnúmer og merki skotvopna skuli tilgreind í leyfisskjölum sem gefin eru út til handhafa skotvopns.

86. gr.

1. Samningsaðilarnir skuldbinda sig til samþykkja ákvæði sem banna réttmætum handhöfum leyfisskyldra og tilkynningarskyldra skotvopna að láta þau af hendi til einstaklinga sem ekki hafa undir höndum leyfi til að kaupa vopn eða staðfestingu á tilkynningu.
2. Samningsaðilarnir geta gert ráðstafanir til að heimila að slík vopn séu látin tímabundið af hendi til einstaklinga á þann hátt sem þeir ákveða.

87. gr.

1. Samningsaðilarnir skulu setja ákvæði í innlenda löggjöf sem heimila afturköllun leyfis til einstaklinga ef viðkomandi uppfyllir ekki lengur þau skilyrði fyrir leyfisveitingu sem kveðið er á um í 83. gr.
2. Samningsaðilarnir skuldbinda sig til að gera viðeigandi ráðstafanir, þ.m.t. að leggja hald á skotvopn og afturkalla leyfi og að setja viðeigandi viðurlög við brotum á lögum og reglum um skotvopn. Slík viðurlög geta falist í því að skotvopn verði gerð upptæk.

88. gr.

1. Einstaklingar, sem hafa leyfi til þess að kaupa skotvopn, þurfa ekki leyfi til þess að kaupa skotfæri í viðkomandi vopn.
2. Fyrir einstaklinga, sem hafa ekki leyfi til þess að kaupa vopn, gilda sömu reglur um kaup á skotfærum og um þau vopn sem skotfærin eru ætluð í. Hægt er að gefa út leyfi til að kaupa eina tegund skotfæra eða allar tegundir skotfæra.

89. gr.

Framkvæmdanefndin getur breytt skráum yfir bönnuð, leyfisskyld og tilkynningarskyld skotvopn og bætt við þær þannig að tekið sé tillit til tæknilegrar og efnahagslegrar þróunar og öryggis ríkisins.

90. gr.

Samningsaðilarnir skulu hafa heimild til þess að setja strangari lög eða ákvæði um skotvopn og skotfæri.

91. gr.

1. Á grundvelli Evrópusamningsins frá 28. júní 1978 um eftirlit með umráðum einstaklinga yfir skotvopnum og með því hvernig þeir afla þeirra og innan ramma innlendrar löggjafar skulu samningsaðilarnir skiptast á upplýsingum um skotvopnakaup einstaklinga, hvort sem um er að ræða óbreytta einstaklinga eða vopnasmásala, sem dvelja yfirleitt á yfirráðasvæði annars samningsaðila eða hafa þar aðsetur. Vopnasmásali merkir hér sérhver einstaklingur sem hefur að hluta til eða að öllu leyti af því atvinnu að selja skotvopn í smásölu.

2. Skipti á upplýsingum eiga sér stað:

- a) á milli tveggja samningsaðila, sem hafa fullgilt samninginn sem um getur í 1. mgr., um þau skotvopn sem eru tilgreind undir a- til h-lið 1. tölul. í A-hluta 1. viðauka nefnds samnings;
- b) á milli tveggja samningsaðila, þegar að minnsta kosti annar þeirra hefur ekki fullgilt samninginn sem um getur í 1. mgr., um þau skotvopn sem eru leyfis- eða tilkynningarskyld á yfirráðasvæði hvers einstaks samningsaðila.

3. Upplýsingar um kaup skotvopna skal senda tafarlaust og þær skulu ná yfir:

a) hvaða dag kaupin fóru fram og hver kaupandinn er, nánar tiltekið,

— ef um einstakling er að ræða: kenninafn, eiginnafn, fæðingardag og -ár, fæðingarstað, heimilisfang, númer vegabréfs eða persónuskilríkja og einnig útgáfudag og hvaða yfirvöld gefa það út óháð því hvort um vopnasala er að ræða eða ekki;

— ef um lögpersónu er að ræða: heiti fyrirtækis og aðsetur svo og kenninafn, eiginnafn, fæðingardag og -ár, fæðingarstað, heimilisfang og númer vegabréfs eða persónuskilríkja þess einstaklings sem er réttmætur fulltrúi lögpersónu;

b) tegund, framleiðslunúmer, hlaupvídd og önnur einkenni umrædds skotvopns svo og raðnúmer.

4. Hver samningsaðili um sig skal tilnefna innlent yfirvald sem skal sjá um að senda og taka á móti þeim upplýsingum sem um getur í 2. og 3. mgr. og tilkynna hinum samningsaðilunum tafarlaust um allar breytingar er varða tilnefnt yfirvald.

5. Yfirvaldið, sem hver samningsaðili um sig tilnefnir, getur sent upplýsingar sem það hefur tekið á móti til þar til bærra staðbundinna lögreglu-yfirvalda og yfirvalda, sem annast landamæraeftirlit, í þeim tilgangi að koma í veg fyrir refsiverðan verknað og brot á lögum eða til málsmeðferðar fyrir refsiverðan verknað og brot á lögum.

IV. B Á L K U R

Schengen-upplýsingakerfið

1. K A F L I

Uppsetning Schengen-upplýsingakerfisins

92. gr.

1. Samningsaðilarnir skulu setja upp og reka sameiginlegt upplýsingakerfi, hér á eftir nefnt Schengen-upplýsingakerfið, sem samanstendur af einingu hjá hverjum samningsaðila um sig og tæknilegri stoðeiningu. Með Schengen-upplýsingakerfinu geta yfirvöldin, sem samningsaðilarnir hafa tilnefnt, leitað vélrænt að skráningum um einstaklinga og hluti vegna landamæraeftirlits og annars eftirlits lögreglu og tolls inni í landinu í samræmi við landslög, og, aðeins hvað varðar þá tegund skráninga sem um getur í 96. gr., vegna útgáfu vegabréfs-áritana, veitingar dvalarleyfa og framkvæmdar laga um útlendinga með skírskotun til beitingar þeirra ákvæða þessa samnings sem varða för fólks.

2. Hver samningsaðili um sig skal setja upp og reka, á eigin ábyrgð og eiginn kostnað, landseiningu í Schengen-upplýsingakerfinu og skal gagnasafn einingarinnar vera efnislega samsvarandi gagnasöfnum landseininga hvers og eins af hinum samningsaðilunum en það er gert með því að nota tæknilegu stoðeininguna. Til að tryggja skjóta og skilvirka sendingu upplýsinga, sem um getur í 3. mgr., skal hver samningsaðili um sig við uppsetningu sinnar einingar fylgja þeim bókunum og starfsreglum sem samningsaðilarnir hafa sett í sameiningu varðandi tæknilegu stoðeininguna. Hægt verður að leita vélrænt í gagnasafni hvers lands- einingar á yfirráðasvæði viðkomandi samningsaðila. Ekki verður hægt að leita í gagnasöfnum landseininga hinna samningsaðilanna.

3. Samningsaðilarnir skulu setja upp og reka tæknilega stoðeiningu Schengen-upplýsingakerfisins, bera á henni sameiginlega ábyrgð og deila kostnaðinum við hana. Lýðveldið Frakkland skal bera ábyrgð á tæknilegu stoðeiningunni og verður hún staðsett í Strassborg. Tæknilega stoðeiningin mun hafa yfir að ráða gagnasafni sem upplýsingar verða sendar úr með beinlínutengingu í gagnasöfn einstakra landseininga til þess að tryggja að gagnasöfn landseininganna samsvari hvert öðru. Í gagnasafn tæknilegu stoðeiningarinnar verða færðar inn skráningar um einstaklinga og hluti sem varða alla samningsaðilana. Í gagnasafni tæknilegu stoðeiningarinnar skulu ekki vera neinar aðrar upplýsingar en um getur í þessari mgr. og í 2. mgr. 113. gr.

2. KAFLI

Rekstur og hagnýting Schengen-upplýsingakerfisins

93. gr.

Markmiðið með Schengen-upplýsingakerfinu er, í samræmi við ákvæði þessa samnings og með notkun upplýsinga sem miðlað er um þetta kerfi, að tryggja almannaoöryggi og allsherjarreglu, þar með talið öryggi ríkisins, á yfirráðasvæði samningsaðilanna og tryggja beitingu þeirra ákvæða þessa samnings sem varða för fólks.

94. gr.

1. Í Schengen-upplýsingakerfinu skulu eingöngu vera þeir flokkar upplýsinga sem hver samningsaðilanna sendir inn og eru nauðsynlegir til að uppfylla þau markmið sem mælt er fyrir um í 95. til 100. gr. Samningsaðilinn, sem færir inn skráningu, skal meta hvort málið er nógu mikilvægt til að réttlæta innfærslu skráningarinnar í Schengen-upplýsingakerfið.

2. Flokkar upplýsinga skulu vera:

- a) einstaklingar sem til eru skráningar um;
- b) hlutir sem um getur í 100. gr. og ökutæki sem um getur í 99. gr.

3. Upplýsingar um einstaklinga skulu takmarkaðar við eftirfarandi:

- a) kenninafn og eiginnafn með tilvísun til hugsanlegrar sérskráningar falskra nafna;
- b) sérstök varanleg líkamleg einkenni;
- c) fyrsta staf annars eiginnafnis;
- d) fæðingarstað og fæðingardag og -ár;
- e) kynferði;
- f) ríkisfang;
- g) hvort viðkomandi er vopnaður;
- h) hvort viðkomandi er ofbeldishneigður;
- i) ástæðu fyrir skráningu;
- j) aðgerðir sem farið er fram á.

Aðrar upplýsingar má ekki skrá, sérstaklega ekki upplýsingar sem eru tilgreindar í fyrsta málslið 6. gr. í samningi Evrópuráðsins frá 28. janúar 1981 um vernd einstaklinga varðandi vélræna vinnslu persónuupplýsinga.

4. Ef samningsaðili telur að skráning í samræmi við 95., 97. eða 99. gr. samræmist ekki innlendum lögum, alþjóðlegum skuldbindingum eða mikilvægum hagsmunum ríkisins getur sá aðili látið setja merki eftir á við skráninguna í gagnasafni sinnar landseiningar í Schengen-upplýsingakerfinu um að ekki skuli, á yfirráðasvæði þess aðila, gripið til þeirrar aðgerðar sem tiltekin er á grundvelli þessarar skráningar. Hafa skal samráð við aðra samningsaðila um þetta. Ef samningsaðilinn, sem færði inn skráninguna, dregur hana ekki til baka gildir sú skráning áfram fyrir aðra samningsaðila.

95. gr.

1. Upplýsingar um eftirlýsta einstaklinga, sem óskað er eftir að verði handteknir í þeim tilgangi að verða framseldir, verða skráðar að beiðni dómsmálayfirvalda þess samningsaðila sem leggur fram beiðni.

2. Áður en skráning er færð inn skal samningsaðilinn, sem færir inn skráningu, kanna hvort lög samningsaðilans, sem beiðni er beint til, heimila handtöku. Í vafatilvikum skal sá samningsaðili, sem færir inn skráningu, hafa samráð við viðkomandi samningsaðila.

Samningsaðili, sem færir inn skráningu, skal senda, með þeim hætti sem fljótlegastur er, samningsaðilunum, sem beiðni er beint til, bæði skráninguna og eftirtaldir mikilvægar upplýsingar um málið:

- a) hvaða yfirvald leggur fram beiðni um handtöku;
- b) hvort fyrir liggja handtökuskipun eða ákvörðun með sama gildi eða aðfararhæfur dómur;
- c) hvers konar refsiverðan verknað um er að ræða og tilvísun til viðeigandi refsíákvæða;
- d) við hvaða aðstæður hinn refsiverði verknaður var framinn, þar með talið hvenær og hvar hann var framinn og hver þáttur hins skráða er í málinu;
- e) eftir því sem unnt er, hverjar séu afleiðingar hins refsiverða verknaðar.

3. Samningsaðili, sem beiðni er beint til, getur látið setja inn merki við skráningu í gagnasafn sinnar landseiningar í Schengen-upplýsingakerfinu um að ekki sé heimilt að handtaka neinn á grundvelli skráningarinnar fyrr en merkinu hefur verið eytt. Merkinu skal eyða í síðasta lagi tuttugu og fjórum klukkustundum eftir að skráning er færð inn, nema viðkomandi samningsaðili hafni handtökubeiðni af lagalegum ástæðum eða af sérstökum tilfallandi ástæðum. Í sérstökum undantekningartilvikum er hægt að lengja áður nefndan frest upp í eina viku ef málavextir, sem liggja til grundvallar skráningunni, eru mjög flóknir. Með fyrirvara um slíkt merki eða synjun um handtöku geta hinir samningsaðilarnir gripið til handtöku sem beðið er um í skráningunni.

4. Ef samningsaðili biður um tafarlaus leit af sérstaklega áriðandi ástæðum kannar samningsaðili sem beiðni er beint til hvort hann geti dregið merkið til baka. Samningsaðilinn, sem beiðni er beint til, skal gera nauðsynlegar ráðstafanir til þess að unnt sé að framkvæma strax aðgerðina sem beðið var um hafi skráningin verið samþykkt.

5. Sé handtaka ekki möguleg vegna þess að samningsaðilinn, sem beiðni er beint til, hefur ekki lokið rannsókn eða hefur hafnað handtökubeiðni skal sá samningsaðili fara með skráninguna eins og skráningu í þeim tilgangi að fá upplýsingar um dvalarstað viðkomandi einstaklings.

6. Samningsaðilarnir, sem beiðni er beint til, skulu framkvæma þá aðgerð sem beðið var um í skráningunni í samræmi við gildandi samninga um framsal og innlend lög. Þeir eru ekki skyldugir til að verða við beiðni sem varðar ríkisborgara þeirra nema unnt sé að framkvæma handtöku í samræmi við innlend lög.

96. gr.

1. Upplýsingar um útlendinga, sem eru á skrá yfir þá sem synja á um komu, eru skráðar á grundvelli innlendirar skráningar sem byggjast á ákvörðunum þar til bærri stjórnvalda eða dómstóla í samræmi við reglur um málsmeðferð í innlendum lögum.

2. Þessar ákvarðanir geta byggst á þeirri ógnun við almannaoöryggi og allsherjarreglu eða þjóðaröryggi sem stafar af veru útlendinga á yfirráðasvæði samningsaðila.

Þetta á sérstaklega við um:

- a) útlending sem hefur hlotið dóm fyrir refsiverðan verknað og refsing felur í sér frjálssræðis-sviptingu í eitt ár að minnsta kosti;
- b) útlending sem liggur undir rökstuddum grun um að hafa framið alvarlegan refsiverðan verknað, þar með talið verknað eins og um getur í 71. gr., eða haldgóðar vísbendingar eru fyrir hendi um að hann hafi slíkan verknað í hyggju á yfirráðasvæði samningsaðila.

3. Þessar ákvarðanir geta einnig byggst á því að útlendingi hafi verið vísað úr landi, endursendur eða vísað brott, svo framarlega sem þeim ráðstöfunum hefur ekki verið frestað eða þær afturkallaðar, og þær fela í sér bann við því að koma inn í landið eða dvelja í landinu sem byggist á því að innlend lög um komu og dvöl útlendinga hafi ekki verið virt.

97. gr.

Upplýsingar um týnda einstaklinga eða einstaklinga, sem, vegna eigin öryggis eða til að koma í veg fyrir hættuástand, verður að taka í gæslu tímabundið að beiðni þar til bærs yfirvalds eða þar til bærs dómmálayfirvalds þess samningsaðila sem færir inn skráningu, skal skrá í gagnasafnið til þess að lögregluyfirvöld geti tilkynnt samningsaðilanum, sem færir inn skráningu, um dvalarstað viðkomandi eða tekið einstaklinginn í gæslu í þeim tilgangi að hindra hann í að halda áfram ferðalagi sínu svo fremi sem innlend löggjöf heimilar það. Þetta á sérstaklega við um ólögráða börn og einstaklinga sem þarf að vista nauðuga á grundvelli ákvörðunar þar til bærs yfirvalds. Upplýsingar um lögráða einstaklinga má aðeins veita með samþykki viðkomandi.

98. gr.

1. Upplýsingar um vitni svo og einstaklinga, sem stefnt er til að koma fyrir rétt í sakamáli vegna verknaða sem þeir eru ákærðir fyrir, eða um einstaklinga, sem á að birta dóm í sakamáli eða boðun til afplánunar frjálssræðis-sviptingar, skulu skráðar að beiðni þar til bærri dómss-málayfirvalda í þeim tilgangi að veita upplýsingar um búsetu eða dvalarstað.

2. Umbeðnar upplýsingar skal senda samningsaðilanum, sem leggur fram beiðni, í samræmi við innlenda löggjöf og gildandi samninga um gagnkvæma réttaraðstoð í sakamálum.

99. gr.

1. Í samræmi við innlenda löggjöf þess samningsaðila, sem færir inn skráningu, skal skrá upplýsingar varðandi einstaklinga eða ökutæki í þeim tilgangi að nota við skyggingu eða markvisst eftirlit í samræmi við 5. mgr.

2. Slík skráning er heimil vegna málsmeðferðar fyrir refsiverðan verknað og til að koma í veg fyrir ógnanir við almennt öryggi þegar:

- a) haldgóðar vísbendingar eru fyrir hendi um að viðkomandi hafi í hyggju að fremja eða fremji marga og sérlega alvarlega refsiverða verknaði, eða
- b) heildarmat á viðkomandi einstaklingi, sem byggist á þeim refsiverðu verknuðum sem hann hefur þegar framið, bendir til þess að hann muni í framtíðinni einnig fremja sérlega alvarlega refsiverða verknaði.

3. Auk þess er heimilt að færa inn skráningu, svo framarlega sem innlend lög heimila það, að beiðni þeirra þar til bæru aðila sem bera ábyrgð á öryggi ríkisins þegar raunverulegar vísbendingar eru fyrir hendi um að þær upplýsingar, sem um getur í 4. mgr., séu nauðsynlegar til að koma í veg fyrir að alvarleg hættu stafri af viðkomandi eða til að koma í veg fyrir alvarlegar ógnanir við innra eða ytra öryggi ríkisins. Samningsaðilanum, sem færir inn skráninguna, ber skylda til að ráðfæra sig við hina samningsaðilana fyrir fram.

4. Við undirbúning skyggingar er heimilt að safna saman upplýsingum um öll eftirfarandi atriði eða hluta þeirra og senda til yfirvaldsins sem færði inn skráningu til að nota við landmæraeftirlit eða við annað eftirlit lögreglu og tolls inni í landinu:

- a) að einstaklingur eða ökutæki, sem til er skráning um, hafi fundist;
- b) stað, dagsetningu og tilefni eftirlitsins;
- c) ferðaleið og ákvörðunarstað;
- d) fylgdarmenn eða farþega;
- e) ökutæki sem notað er;
- f) hluti sem menn hafa meðferðis;
- g) við hvaða aðstæður viðkomandi einstaklingur eða ökutæki fannst.

Við söfnun upplýsinga af þessu tagi skal tryggja að skyggingin haldist örugglega leynileg.

5. Í tengslum við markvisst eftirlit, sem um getur í 1. mgr., og í samræmi við innlend lög er heimilt að leita á einstaklingum, í ökutækjum og hlutum, sem menn hafa meðferðis, í þeim tilgangi sem um getur í 2. og 3. mgr. Ef markvisst eftirlit er ekki heimilt samkvæmt lögum einhvers samningsaðila skal því sjálfkrafa breytt í skyggingu hjá þeim samningsaðila.

6. Samningsaðili, sem beiðni er beint til, getur látið setja merki við skráningu í gagnasafni sinnar landseiningar í Schengen-upplýsingakerfinu um að ekki sé heimilt að taka ákvarðanir um skyggingu eða markvisst eftirlit á grundvelli þeirrar skráningar fyrr en merkinu hefur verið eytt. Merkinu skal eytt í síðasta lagi tuttugu og fjórum klukkustundum eftir að skráning er færð inn, nema viðkomandi samningsaðili hafni því, af lagalegum ástæðum eða af sérstökum tilfallandi ástæðum, að gera þær ráðstafanir sem beiðt var um. Með fyrirvara um slíkt merki eða synjun hafa aðrir samningsaðilar heimild til að gera þær ráðstafanir sem beiðt er um í skráningunni.

100. gr.

1. Upplýsingar um hluti, sem er leitað að í þeim tilgangi að leggja á þá hald eða nota sem sönnunargögn í sakamáli, skal skrá í Schengen-upplýsingakerfinu.

2. Ef við leit kemur í ljós að fyrir hendi er skráning á fundnum hlut hefur yfirvaldið, sem hefur staðfest þetta, samband við yfirvaldið sem færði skráninguna inn til þess að þau geti komið sér saman um hvaða ráðstafanir skuli gera. Einnig má veita persónuupplýsingar í þessum tilgangi í samræmi við ákvæði þessa samnings. Ráðstafanir, sem gerðar eru af þeim aðila sem fann viðkomandi hlut, skulu gerðar í samræmi við innlend lög.

3. Upplýsingar um eftirfarandi flokka hluta skulu skráðar:

- a) vélknúin ökutæki með slagrymi yfir 50 rúmsentímetra sem hefur verið stolið, hafa verið seld ólöglega eða hafa horfið;
- b) eftirvagna og hjólhýsi með eiginþunga yfir 750 kg sem hefur verið stolið, hafa verið seld ólöglega eða hafa horfið;
- c) skotvopn sem hefur verið stolið, hafa verið seld ólöglega eða hafa horfið;
- d) óútfyllt skilríki sem hefur verið stolið, hafa verið seld ólöglega eða hafa horfið;
- e) útgefin persónuskilríki (vegabréf, nafnskírteini, ökuskrírteini) sem hefur verið stolið, hafa verið seld ólöglega eða hafa horfið;
- f) peningaseðla (með skráðum númerum).

101. gr.

1. Aðgang að upplýsingum í Schengen-upplýsingakerfinu, með þeim rétti að mega leita beint að tilteknum upplýsingum, hafa eingöngu aðilar sem bera ábyrgð á:

- a) landamæraeftirliti;
- b) öðru eftirliti lögreglu og tolls inni í landinu svo og samræmingu slíks eftirlits.

2. Aðgang að upplýsingum, sem skráðar eru í samræmi við 96. gr., með þeim rétti að mega leita beint að þessum upplýsingum, hafa auk þess þau yfirvöld sem sjá um að gefa út vegabréfsáritanir, miðlæg yfirvöld sem bera ábyrgð á meðferð umsókna um vegabréfsáritanir og yfirvöld sem annast útgáfu dvalarleyfa og hafa umsjón með útlendingalöggjöfinni í tengslum við beitingu þeirra ákvæða þessa samnings sem varða för fólks. Aðgangur að framangreindum upplýsingum skal vera í samræmi við innlend lög hvers samningsaðila.
3. Notendur mega aðeins leita að þeim upplýsingum sem þeim eru nauðsynlegar við lausn verkefna sinna.
4. Hver samningsaðili um sig skal senda framkvæmdanefndinni skrá yfir þar til bær yfirvöld sem hafa heimild til að leita beint að upplýsingum í Schengen-upplýsingakerfinu. Í skránni skal tilgreint að hvaða upplýsingum hvert yfirvald megi leita og í hvaða tilgangi.

3. KAFLI

Vernd persónuupplýsinga og öryggi upplýsinga í Schengen-upplýsingakerfinu

102. gr.

1. Samningsaðilunum er eingöngu heimilt að nota þær upplýsingar, sem kveðið er á um í 95. til 100. gr., í þeim tilgangi sem mælt er fyrir um við hverja tegund skráninga í framan-greindum greinum.
2. Upplýsingar má eingöngu afrita í tæknilegum tilgangi þegar það er nauðsynlegt til að þau yfirvöld, sem um getur í 101. gr., geti leitað beint að upplýsingum. Ekki má afrita skráningar frá öðrum samningsaðila úr gagnasafni einnar landseiningar Schengen-upplýsinga-kerfisins í gagnasöfn annarra landseininga.
3. Varðandi skráningarnar, sem kveðið er á um í 95. til 100. gr. þessa samnings, er aðeins heimilt að víkja frá 1. mgr. með því að breyta úr einni tegund skráninga yfir í aðra ef það er nauðsynlegt til að koma í veg fyrir alvarlega og bráða ógnun við almannaöryggi og allsherjarreglu, af alvarlegu tilefni er varðar öryggi ríkisins eða í þeim tilgangi að koma í veg fyrir alvarlegan refsiverðan verknað. Til þess þarf að fá leyfi fyrir fram hjá þeim samningsaðila sem færði skráninguna inn.
4. Upplýsingarnar má ekki nota í þágu stjórnsýslunnar. Þrátt fyrir þetta má nota upp-lýsingar, sem eru færðar inn skv. 96. gr., eingöngu í þeim tilgangi sem nefndur er í 2. mgr. 101. gr. og í samræmi við innlend lög hvers samningsaðila.
5. Öll notkun upplýsinga, sem samræmist ekki 1. til 4. mgr., skal vera talin misnotkun samkvæmt innlendum lögum hvers samningsaðila um sig.

103. gr.

Hver samningsaðili um sig skal tryggja að sá aðili, sem ber ábyrgð á gagnasafninu, skrái að jafnaði tíunda hvert tilvik um sendingu persónuupplýsinga í landseiningu Schengen-upplýsingakerfisins í þeim tilgangi að hafa eftirlit með því hvort heimild sé fyrir leit. Skráninguna má aðeins nota í þessum tilgangi og skal eyða henni að sex mánuðum liðnum.

104. gr.

1. Um skráningar gilda innlend lög þess samningsaðila sem færir skráninguna inn, nema strangari skilyrði fyrir skráningu séu sett fram í þessum samningi.
2. Svo framarlega sem ekki eru sérstök ákvæði í þessum samningi skal beita innlendum lögum hvers samningsaðila um sig um upplýsingar sem hafa verið færðar inn í landseiningu Schengen-upplýsingakerfisins.
3. Svo framarlega sem ekki eru sérstök ákvæði í þessum samningi um framkvæmd aðgerðanna sem beðið er um í skráningu gilda innlend lög þess samningsaðila sem beiðni er beint til og sér um aðgerðir. Svo framarlega sem sérstök ákvæði eru í þessum samningi um framkvæmd aðgerða sem beðið er um í skráningu takmarkast ábyrgð til að framkvæma slíkar aðgerðir af innlendum lögum þess samningsaðila sem beiðni er beint til. Ef ekki er hægt að framkvæma umbeðnar aðgerðir skal samningsaðilinn, sem beiðni er beint til, tilkynna samningsaðilanum, sem færir inn skráninguna, tafarlaust um það.

105. gr.

Samningsaðili, sem færir inn skráningu, ber ábyrgð á því að upplýsingarnar séu rétt færðar inn og uppfærðar svo og á lögmæti þess að skrá upplýsingarnar í Schengen-upplýsingakerfið.

106. gr.

1. Aðeins sá samningsaðili, sem færir inn skráningu, má breyta upplýsingum, bæta við þær, leiðrétta þær eða eyða þeim.
2. Hafi samningsaðili, sem færði sjálfur ekki inn tiltekna skráningu, vísbendingar um að upplýsingar í henni séu rangar eða að ekki hafi verið lögmætt að færa þær inn skal hann tilkynna samningsaðilanum, sem færði skráninguna inn, um það eins fljótt og unnt er og ber þeim síðarnefnda skylda til að kanna þessa tilkynningu umsvifalaust og leiðrétta eða eyða tafarlaust umræddum upplýsingum ef nauðsyn ber til.
3. Ef samningsaðilarnir geta ekki komist að samkomulagi leggur samningsaðilinn, sem ekki færði skráninguna inn upphaflega, málið fyrir sameiginlegu eftirlitsstofnunina, sem um getur í 1. mgr. 115. gr., til ályktunar.

107. gr.

Þegar skráning á tilteknum einstaklingi hefur verið færð inn í Schengen-upplýsingakerfið og samningsaðili hefur í hyggju að bæta við nýrri skráningu skal hann komast að samkomulagi við samningsaðilann, sem færði fyrst inn skráningu, um hvernig skráningarnar skuli færðar inn. Samningsaðilarnir geta einnig sett almenn ákvæði um þetta atriði.

108. gr.

1. Hver samningsaðili um sig skal tilnefna yfirvald sem ber meginábyrgð á viðkomandi landseiningu Schengen-upplýsingakerfisins.
2. Hver samningsaðili um sig skal færa skráningar sínar inn hjá því yfirvaldi.
3. Umrætt yfirvald skal bera ábyrgð á því að rekstur landseiningar Schengen-upplýsingakerfisins gangi snurðulaust og gerir nauðsynlegar ráðstafanir til þess að tryggja að farið sé að ákvæðum þessa samnings.
4. Samningsaðilarnir skulu tilkynna hver öðrum í gegnum vörsluaðilann hvaða yfirvald þau hafa tilnefnt skv. 1. mgr.

109. gr.

1. Réttur hvers einstaklings til þess að fá aðgang að þeim upplýsingum, sem eru til um hann í Schengen-upplýsingakerfinu, skal vera í samræmi við innlend lög samningsaðilans sem fær beiðni um nýtingu þessa réttar á yfirráðasvæði sínu. Svo framarlega sem innlend lög heimila ákveður innlenda eftirlitsstofnunin sem kveðið er á um í 1. mgr. 114. gr. hvort upplýsingar skuli gefnar og á hvaða hátt. Samningsaðili, sem hefur sjálfur ekki fært inn tiltekna skráningu, má því aðeins veita upplýsingar varðandi hana að hann hafi áður gefið samningsaðilanum, sem færði skráninguna inn, tækifæri til að tjá sig um það.
2. Viðkomandi einstaklingi skal neitað um aðgang að upplýsingunum ef það getur skaðað framkvæmd þar til bærri ráðstafana sem leiðir af skráningu eða ef það er nauðsynlegt til að vernda rétt og frelsi annarra. Upplýsingar eru aldrei gefnar á því tímabili sem skráning tengist skyggingu.

110. gr.

Hver sem er hefur rétt til þess að láta leiðrétta rangar upplýsingar sem varða hann eða láta eyða upplýsingum sem hafa verið skráðar ólöglega.

111. gr.

1. Hver skráður einstaklingur hefur rétt til þess að leggja það fyrir þar til bæra dómstóla eða þar til bær yfirvöld á yfirráðasvæði hvers samningsaðila um sig, í samræmi við landslög, að leiðrétta eða eyða skráningu eða fá aðgang að upplýsingum um hana eða skaðabætur.
2. Með fyrirvara um ákvæði 116. gr. skuldbinda samningsaðilarnir sig sameiginlega til þess að fullnusta endanlegar ákvarðanir dómstóla eða yfirvalda sem um getur í 1. mgr.

112. gr.

1. Persónuupplýsingar, sem eru færðar inn í Schengen-upplýsingakerfið í tengslum við leit að einstaklingum, skal ekki geyma lengur en nauðsynlegt er í þeim ákveðna tilgangi. Eigi síðar en þremur árum eftir að skráning er færð inn skal samningsaðilinn, sem færði skráninguna inn, gera könnun á því hvort nauðsyn beri til að geyma upplýsingarnar áfram. Þegar um er að ræða skráningar skv. 99. gr. er umræddur frestur eitt ár.
2. Hver samningsaðili um sig getur ákveðið eftir atvikum að hafa styttri tímabil á milli kannana í samræmi við innlend lög.
3. Tæknileg stoðeining Schengen–upplýsingakerfisins skal tilkynna samningsaðilunum vélrænt með eins mánaðar fyrirvara þegar fyrirhugað er að eyða upplýsingum úr kerfinu.
4. Samningsaðili, sem færði inn tiltekna skráningu, getur ákveðið innan hins tiltekna frests að framlengja skráninguna ef það er nauðsynlegt að teknu tilliti til þeirrar ástæðu sem var fyrir skráningu. Ef ákveðið er að framlengja skráningu skal tæknilegu stoðeiningunni gert viðvart. Ákvæði 1. mgr. gilda um skráningu sem er framlengd.

113. gr.

1. Aðrar upplýsingar en þær sem um getur í 112. gr. skulu varðveittar í mesta lagi í tíu ár eftir skráningu, upplýsingar um útgefin persónuskilríki og skráða peningaseðla í mesta lagi í fimm ár og upplýsingar um ökutæki, eftirvagna og hjólhýsi í mesta lagi í þrjú ár.
2. Upplýsingar, sem hefur verið eytt, skulu varðveittar áfram í eitt ár í tæknilegu stoðeiningunni. Á þeim tíma má þó aðeins nota þær til þess að yfirfara hvort þær hafi verið rétt og löglega skráðar. Eftir þann tíma skal eyðileggja þær.

114. gr.

1. Hver samningsaðili um sig skal tilnefna eftirlitsstofnun sem hefur það verkefni í samræmi við innlenda löggjöf að annast óháð eftirlit með gagnasafni hvernar landseiningar Schengen-upplýsingakerfisins og því hvort úrvinnsla og notkun upplýsinganna í Schengen-upplýsingakerfinu brjóti í bága við réttindi viðkomandi einstaklinga. Eftirlitsstofnunin skal hafa aðgang að gagnasafni viðkomandi landseiningar Schengen-upplýsingakerfisins í þeim tilgangi.
2. Hver sem er hefur rétt til að senda beiðni til eftirlitsstofnunarinnar um athugun á upplýsingum, sem skráðar eru um viðkomandi einstakling í Schengen-upplýsingakerfinu, svo og á notkun þeirra. Þessi réttur er útfærður í samræmi við innlend lög þess samningsaðila sem fær beiðnina. Hafi annar samningsaðili fært inn viðkomandi upplýsingar fer athugunin fram í náinni samvinnu við eftirlitsstofnun þess samningsaðila.

115. gr.

1. Koma skal á fót sameiginlegri eftirlitsstofnun sem annast eftirlit með tæknilegri stoðeiningu Schengen-upplýsingakerfisins. Tveir fulltrúar frá eftirlitsstofnun hvers ríkis skulu vera við stofnunina. Hver samningsaðili um sig hefur eitt atkvæði við atkvæðagreiðslu. Eftirlitið skal unnið í samræmi við ákvæði þessa samnings, samnings Evrópuráðsins frá 28. janúar 1981 um vernd einstaklinga varðandi vélræna vinnslu persónuupplýsinga, með tilliti til tilmæla ráðherranefndar Evrópuráðsins R (87) 15 frá 17. september 1987 varðandi notkun lögreglu á persónuupplýsingum og í samræmi við innlend lög þess samningsaðila sem ber ábyrgð á tæknilegu stoðeiningunni.
2. Verkefni sameiginlegu eftirlitsstofnunarinnar varðandi tæknilega stoðeiningu Schengen-upplýsingakerfisins verður að hafa eftirlit með því hvort rétt sé staðið að framkvæmd ákvæða þessa samnings. Í því skyni skal hún hafa aðgang að tæknilegu stoðeiningunni.
3. Sameiginlega eftirlitsstofnunin er einnig þar til bær að athuga vandamál sem upp koma við rekstur Schengen-upplýsingakerfisins varðandi beitingu eða túlkun, vandamál sem upp koma í tengslum við óháðar athuganir eftirlitsstofnana í hverju ríki eða hvernig nýta beri rétt til þess að fá aðgang að upplýsingum svo og að vinna að samræmdum tillögum að sameiginlegum lausnum á vandamálunum.
4. Skýrslur frá sameiginlegu eftirlitsstofnuninni skulu sendar til þeirra yfirvalda sem fá skýrslur frá eftirlitsstofnunum í hverju ríki.

116. gr.

1. Hver samningsaðili um sig ber ábyrgð á því í samræmi við innlend lög ef einstaklingur verður fyrir tjóni vegna notkunar gagnasafns Schengen-upplýsingakerfisins í því landi. Hið sama gildir ef einhver verður fyrir tjóni vegna þess að samningsaðili, sem færði inn skráningu, hefur skráð rangar upplýsingar eða upplýsingar sem ólögsmætt var að skrá.
2. Ef samningsaðili, sem höfðað er mál gegn, er ekki sá samningsaðili sem færði inn skráningu skal hinn síðarnefndi endurgreiða, ef þess er óskað, þær fjárhæðir sem greiddar hafa verið sem skaðabætur, nema samningsaðilinn, sem beiðni var beint til, hafi notað viðkomandi upplýsingar í bága við ákvæði þessa samnings.

117. gr.

1. Með tilliti til tölvuvinnslu persónuupplýsinga, sem eru sendar samkvæmt ákvæðum þessa bálks, skal hver samningsaðili um sig, í síðasta lagi við gildistöku þessa samnings, setja nauðsynleg ákvæði í innlend lög til þess að tryggja að vernd persónuupplýsinga sé að minnsta kosti á því stigi sem leiðir af meginreglum samnings Evrópuráðsins frá 28. janúar 1981 um vernd einstaklinga varðandi vélræna vinnslu persónuupplýsinga og sé í samræmi við tilmæli ráðherranefndar Evrópuráðsins R (87) 15 frá 17. september 1987 varðandi notkun lögreglu á persónuupplýsingum.
2. Persónuupplýsingar má ekki senda samkvæmt ákvæðum þessa bálks fyrr en ákvæði 1. mgr. um vernd persónuupplýsinga hafa öðlast gildi í ríkjum þeirra samningsaðila sem eiga aðild að sendingunni.

118. gr.

1. Hver samningsaðili um sig skuldbindur sig til að gera ráðstafanir varðandi sína lands-einingu Schengen-upplýsingakerfisins sem eru nauðsynlegar til þess:
 - a) að hindra að þeir sem ekki hafa til þess heimild hafi aðgang að gagnakerfum þar sem unnið er með persónuupplýsingar (eftirlit með aðgangi að gagnakerfum);
 - b) að hindra að þeir sem ekki hafa til þess heimild geti lesið, afritað, breytt eða fjarlæggt gagnagrunna (eftirlit með gagnagrunnum);
 - c) að hindra að hægt sé að bæta inn í skrár án heimildar svo og að hindra að þeir sem ekki hafa til þess heimild geti lesið persónuupplýsingar, breytt þeim eða eytt þeim (eftirlit með færslum í gagnaskrár);
 - d) að hindra að þeir sem ekki hafa til þess heimild geti notað vélræn gagnavinnslukerfi með búnaði til gagnaflutnings (notendaeftirlit);

- e) að tryggja að þeir sem hafa heimild til að nota vélræn gagnavinnslukerfi hafi eingöngu aðgang að þeim upplýsingum sem heimildin nær til (eftirlit með aðgangi að gögnum);
 - f) að tryggja að hægt sé að kanna og staðfesta til hvaða yfirvalda hægt er að senda persónuupplýsingar með búnaði til gagnaflutnings (eftirlit með gagnasendingum);
 - g) að tryggja að hægt sé að kanna og staðfesta eftir á hvaða persónuupplýsingar hafi verið færðar inn, hvenær og hver hafi fært þær inn í vélræna gagnavinnslukerfið (eftirlit með færslum);
 - h) að hindra að hægt sé án heimildar að lesa, afrita, breyta eða eyða persónuupplýsingum við sendingu upplýsinga eða við flutning gagnagrunna (eftirlit með flutningi gagna).
2. Hver samningsaðili um sig verður að gera sérstakar ráðstafanir til að tryggja öryggi upplýsinga þegar þær eru sendar til stofnana utan yfirráðasvæðis samningsaðilanna. Tilkynna skal sameiginlegu eftirlitsstofnuninni um þær ráðstafanir.
 3. Hver samningsaðili um sig má aðeins ráða til starfa við vinnslu upplýsinga í sinni landseiningu Schengen-upplýsingakerfisins einstaklinga sem eru sérstaklega til þess hæfir og hafa staðist öryggispróf.
 4. Samningsaðilinn, sem ber ábyrgð á tæknilegri stoðeiningu Schengen-upplýsingakerfisins, gerir þær ráðstafanir varðandi hana sem mælt er fyrir um í 1. til 3. mgr.

4. KAFLI

Skipting kostnaðar við Schengen-upplýsingakerfið

119. gr.

1. Samningsaðilarnir bera sameiginlega kostnað við uppsetningu og rekstur tæknilegu stoðeiningarinnar, sem um getur í 3. mgr. 92. gr., þar með talinn kostnað vegna tengibúnaðar landseininga Schengen-upplýsingakerfisins við tæknilegu stoðeininguna. Hluttur hvers samningsaðila um sig í kostnaðinum er ákveðinn á grundvelli hlutar hans í samræmdum útreikningsgrundvelli virðisaukaskatts í skilningi c-liðar 1. mgr. 2. gr. ákvörðunar ráðs Evrópu-bandalaganna frá 24. júní 1988 um eigið fjármagnskerfi bandalaganna.
2. Hver samningsaðili ber sjálfur kostnað við uppsetningu og rekstur sinnar landseiningar Schengen-upplýsingakerfisins.

V. B Á L K U R

Flutningar og vöruflæði

120. gr.

1. Samningsaðilarnir skulu í sameiningu sjá til þess að hvorki lög né stjórnsýslufyrirmæli hindri á óréttmætan hátt vöruflutninga yfir innri landamæri.
2. Samningsaðilarnir skulu auðvelða vöruflutninga yfir innri landamæri með því að afgreiða formsatriði varðandi bönn og takmarkanir um leið og vörur eru tollafgreiddar og afhentar til neyslu. Að vali viðkomandi getur tollafgreiðsla annaðhvort farið fram inni í landinu eða á innri landamærunum. Samningsaðilarnir skulu leggja sig fram um að hvetja til þess að tollafgreiðsla fari fram inni í landi.
3. Hafi ekki verið hægt að koma í framkvæmd þeim einföldunum sem um getur í 2. mgr., eða aðeins að hluta til, skulu samningsaðilarnir leggja sig fram um að skapa skilyrði til þess innbyrðis eða innan ramma Evrópubandalaganna.

Þessi málsgrein gildir einkum um eftirlit með því að farið sé að reglum um atvinnuleyfi til flutninga og tæknilegt eftirlit með flutningatækjum, eftirlit með dýravernd og dýraheilbrigði, eftirlit með hreinlæti við meðferð kjöts og eftirlit með plöntuheilbrigði, svo og um eftirlit með flutningi hættulegs varnings og úrgangs.

4. Samningsaðilarnir skulu enn fremur leggja sig fram um að samræma formsatriði varðandi vöruflutninga yfir ytri landamæri og hafa eftirlit með því samkvæmt sameiginlegum meginreglum að þau formsatriði séu virt. Í þessum tilgangi skulu samningsaðilarnir vinna náið saman í framkvæmdanefndinni, innan ramma Evrópubandalaganna og á öðrum alþjóðlegum vettvangi.

121. gr.

1. Í samræmi við lög bandalagsins skulu samningsaðilarnir falla frá eftirliti með plöntuheilbrigði og kröfum um að leggja fram vottorð um plöntuheilbrigði sem kveðið er á um í lögum bandalagsins varðandi tilteknar plöntur og plöntuafurðir.

Framkvæmdanefndin skal taka saman skrá yfir plöntur og plöntuafurðir sem falla undir einfaldanir þær sem um getur í fyrsta málslið hér að framan. Hún getur breytt skránni og ákveður hvenær slíkar breytingar öðlast gildi. Samningsaðilarnir skulu tilkynna hver öðrum um þær ráðstafanir sem þeir hafa gripið til.

2. Ef hætta er á því á skaðvaldar berist inn eða breiðist út getur samningsaðili krafist þess að eftirlitsráðstöfunum, sem mælt er fyrir um í lögum bandalagsins, verði komið á aftur tímabundið og framfylgt þeim sjálfur. Hann skal tilkynna hinum samningsaðilunum um það skriflega án tafar og tilgreina ástæður fyrir þessari ákvörðun.

3. Plöntuheilbrigðisvottorðið má nota áfram sem vottorð sem krafist er samkvæmt lögum um verndun tegundanna.

4. Að fenginni beiðni skal þar til bært yfirvald gefa út plöntuheilbrigðisvottorð þegar sending er að öllu leyti eða að hluta til ætluð til endurútflytninga svo framarlega sem plönturnar eða plöntuafurðirnar uppfylla kröfur um plöntuheilbrigði.

122. gr.

1. Samningsaðilarnir skulu styrkja samstarf sitt til að tryggja öryggi í tengslum við flutninga á hættulegum varningi og skuldbinda sig til að samræma innlend lagaákvæði til samræmis við gildandi alþjóðlega samninga. Í þeim tilgangi sérstaklega að viðhalda núverandi öryggisstigi skuldbinda þeir sig auk þess til að:

- a) samræma kröfur varðandi faglega hæfni bílstjóra;
- b) samræma aðferðir við og umfang eftirlits með flutningunum og í fyrirtækjunum;
- c) samræma atvikalýsingar lögbrota og lagaákvæði um gildandi viðurlög þar að lútandi;
- d) tryggja stöðug skipti á upplýsingum og lýsingum á reynslu af þeim ráðstöfunum sem gripið hefur verið til, svo og af því eftirliti sem hefur verið framfylgt.

2. Samningsaðilarnir skulu styrkja samstarf sitt í tengslum við eftirlit með flutningi yfir innri landamærin á hættulegum og hættulausum úrgangi.

Í því sambandi skulu þeir leggja sig fram um að hafa sameiginlega afstöðu til breytinga á tilskipunum bandalagsins um eftirlit og umsjón með flutningi hættulegs úrgangs og til upptöku bandalagsgerða um hættulausan úrgang með það að markmiði að koma á fót fullnægjandi innra skipulagi og setja samræmda staðla á háu stigi fyrir förgun úrgangsins.

Á meðan bandalagsreglur um hættulausan úrgang eru ekki fyrir hendi skal eftirlit með flutningi slíks úrgangs vera með þeim hætti að það sé mögulegt að fylgjast með flutningi á ákvörðunarstað á meðan hann er meðhöndlaður.

Ákvæði annars málslíðar 1. mgr. eiga einnig við um þessa málsgrein.

123. gr.

1. Samningsaðilarnir skuldbinda sig til að ráðfæra sig hver við annan í þeim tilgangi að afnema núgildandi gagnkvæma skyldu að framvísa leyfi til útflutnings hernaðarlegra mikilvægra iðnaðarvara og tækniþekkingar og, ef við á, koma á sveigjanlegri málsmeðferð í stað slíks leyfis svo framarlega sem löndin, sem eru fyrsti ákvörðunarstaður og lokaákvörðunarstaður, eru samningsaðilar.

Með fyrirvara um slíkt samráð og til þess að tryggja skilvirkni slíks eftirlits, þar sem það reynist nauðsynlegt, skulu samningsaðilarnir leggja sig fram um í náinni samvinnu, og með því að koma á samræmingarkerfi, að skiptast á nauðsynlegum upplýsingum í samræmi við innlenda löggjöf.

2. Að því er varðar aðrar vörur en hernaðarlega mikilvægar iðnaðarvörur og tækniþekkingu, sem um getur í 1. mgr., skulu samningsaðilarnir annars vegar leitast við að afgreiða formsatriði varðandi útflutning inni í landi og hins vegar að samræma eftirlitsaðferðir sínar.

3. Innan ramma þeirra markmiða, sem sett eru í 1. og 2. mgr. hér að framan, skulu samningsaðilarnir hafa samráð við önnur aðildarríki sem málið varðar.

124. gr.

Dregið skal, eins og kostur er, úr tíðni og umfangi eftirlits með vörum í tengslum við för fólks yfir innri landamærin. Hvort dregið verður frekar úr eftirliti og það endanlega lagt niður er háð því að komið verði smátt og smátt á undanþágum fyrir ferðamenn og hvernig gildandi ákvæði um för fólks yfir landamæri koma til með að þróast.

125. gr.

1. Samningsaðilarnir skulu gera samninga um gagnkvæm skipti á tengifulltrúum frá toll-yfirvöldum sínum.

2. Markmiðið með skiptum á tengifulltrúum er að styðja og flýta fyrir samstarfi milli samningsaðilanna almennt og sérstaklega innan ramma gildandi samninga og bandalagsgerða um gagnkvæma aðstoð.

3. Það er verkefni tengifulltrúa að veita ráðgjöf og aðstoð. Þeim er ekki heimilt að grípa að eigin frumkvæði til ráðstafana varðandi tollgæslu. Þeir skulu veita upplýsingar og sinna verkefnum sínum í samræmi við leiðbeiningar sem þeir fá frá sínu heimalandi.

VI. B Á L K U R

Vernd persónuupplýsinga

126. gr.

1. Að því er varðar vélræna vinnslu persónuupplýsinga, sem sendar eru á milli samkvæmt þessum samningi, skal hver samningsaðili um sig setja nauðsynleg ákvæði í innlend lög, í síðasta lagi við gildistöku þessa samnings, til þess að tryggja að vernd persónuupplýsinga sé að minnsta kosti á því stigi sem leiðir af meginreglum samnings Evrópuráðsins frá 28. janúar 1981 um vernd einstaklinga varðandi vélræna vinnslu persónuupplýsinga.
2. Sendingu persónuupplýsinga, sem kveðið er á um í þessum samningi, má ekki hefja fyrr en ákvæði um vernd persónuupplýsinga, sem tilgreind eru í 1. mgr., hafa öðlast gildi á yfirráðasvæði þeirra samningsaðila sem eru aðilar að sendingunni.
3. Auk þess gilda eftirfarandi ákvæði um vélræna vinnslu persónuupplýsinga sem eru sendar á milli samkvæmt þessum samningi:
 - a) Samningsaðilanum, sem tekur við upplýsingum, er aðeins heimilt að nota upplýsingarnar í þeim ákveðna tilgangi sem kveðið er á um varðandi sendingu slíkra upplýsinga í þessum samningi; notkun upplýsinganna í öðrum tilgangi er eingöngu heimil að fengnu fyrirframleyfi samningsaðilans, sem sendir upplýsingarnar, og í samræmi við löggjöf samningsaðilans sem tekur við þeim. Gefa má slíkt leyfi svo framarlega sem löggjöf samningsaðilans, sem sendir upplýsingarnar, heimilar slíkt.
 - b) Aðeins þau dómsmálayfirvöld, þær deildir og stofnanir, sem eru þar til bærar að sinna verkefnum eða rækja skyldur í tengslum við þau markmið sem mælt er fyrir um í a-lið, mega nota upplýsingarnar.
 - c) Samningsaðilanum, sem sendir upplýsingarnar, ber skylda til að tryggja að þær séu réttar; sannreyni hann, annaðhvort að eigin frumkvæði eða að fenginni beiðni frá viðkomandi einstaklingi, að upplýsingarnar hafi verið rangar eða ekki hafi verið heimilt að senda þær skal tilkynna það tafarlaust þeim samningsaðila eða samningsaðilum sem tóku við upplýsingunum. Honum eða þeim ber skylda til að leiðrétta upplýsingarnar, eyða þeim eða merkja við þær að þær séu rangar eða ekki hafi átt að senda þær.
 - d) Samningsaðili getur ekki vísað til þess að annar samningsaðili hafi sent honum rangar upplýsingar til þess að firra sig ábyrgð sem hann ber gagnvart tjónpóla samkvæmt innlendum lögum. Þurfi samningsaðilinn, sem tekur við upplýsingum, að greiða skaðabætur vegna tjóns sem hefur orðið vegna notkunar rangra aðsendra upplýsinga skal samningsaðilinn, sem sendi upplýsingarnar, greiða samningsaðilanum, sem tók við þeim, þá fjárhæð sem skaðabótunum nemur að fullu.

- e) Sendingu og viðtöku persónuupplýsinga skal færa inn í gagnasafnið sem þær eru sendar úr og í gagnasafnið sem þær eru settar inn í.
- f) Sameiginlega eftirlitsstofnunin, sem um getur í 115. gr., getur, að fenginni beiðni frá einum samningsaðilanna, lagt fram álitserð um vandamál í sambandi við beitingu og túlkun þessarar greinar.

4. Þessi grein gildir ekki um sendingu upplýsinga sem kveðið er á um í 7. kafla II. bóls og í IV. bóls. Ákvæði 3. mgr. skulu ekki gilda um sendingu upplýsinga sem kveðið er á um í 2., 3., 4. og 5. kafla III. bóls.

127. gr.

1. Þegar persónuupplýsingar eru sendar til annars samningsaðila samkvæmt ákvæðum þessa samnings gilda ákvæði 126. gr. um sendingu upplýsinga sem koma úr órafrænu gagnasafni og upplýsingar sem komið er fyrir í slíku gagnasafni.

2. Þegar persónuupplýsingar eru sendar til annars samningsaðila samkvæmt þessum samningi í öðrum tilfellum en þeim sem um getur í 1. mgr. 126. gr. eða í 1. mgr. þessarar greinar, þá gildir 3. mgr. 126. gr., að undanskildum e-lið. Auk þess gilda eftirfarandi ákvæði:

- a) sendingu og viðtöku persónuupplýsinga skal skrá skriflega; þessi skylda fellur niður þegar ekki er nauðsynlegt að skrá notkun upplýsinganna, sérstaklega þegar upplýsingarnar eru ekki notaðar eða eru aðeins notaðar í stuttan tíma;
- b) við notkun upplýsinga, sem hafa verið sendar á milli, skal sá samningsaðili, sem tekur við upplýsingum, tryggja að vernd þeirra sé að minnsta kosti í samræmi við þá vernd sem gildir um notkun upplýsinga af sama tagi samkvæmt lögum þess samningsaðila;
- c) ákvörðun um hvort heimila skal aðgang að upplýsingum, og með hvaða skilyrðum, er tekin á grundvelli landslaga þess samningsaðila sem viðkomandi einstaklingur lagði beiðni fyrir.

3. Þessi grein gildir ekki um sendingu upplýsinga sem kveðið er á um í 7. kafla II. bóls, í 2., 3., 4. og 5. kafla III. bóls og í IV. bóls.

128. gr.

1. Ekki er heimilt að senda persónuupplýsingar, eins og kveðið er á um í þessum samningi, fyrr en samningsaðilarnir, sem koma að sendingunni, hafa gefið innlendri eftirlitsstofnun fyrirmæli um að láta fara fram óháða úttekt á því að ákvæði 126. og 127. gr., svo og ákvæði um framkvæmd þeirra, séu virt að því er varðar vinnslu persónuupplýsinga í gagnasöfnum.

2. Hafi samningsaðili, í samræmi við innlend lög, falið eftirlitsstofnun það verkefni að annast óháð eftirlit með því að á einu eða fleiri sviðum séu virt lagaákvæði um vernd persónuupplýsinga sem ekki hafa verið settar inn í gagnasafn skal sá samningsaðili einnig fela þeirri eftirlitsstofnun að hafa eftirlit með því að ákvæði þessa bálks á viðkomandi sviðum séu virt.

3. Þessi grein gildir ekki um sendingu upplýsinga sem kveðið er á um í 7. kafla II. bálks og í 2., 3., 4. og 5. kafla III. bálks.

129. gr.

Að því er varðar sendingu persónuupplýsinga skv. 1. kafla III. bálks skuldbinda samningsaðilarnir sig, með fyrirvara um ákvæði 126. og 127. gr., til að tryggja að vernd persónuupplýsinga sé að minnsta kosti á því stigi sem leiðir af meginreglum tilmæla ráðherra nefndar Evrópuráðsins R (87) 15 frá 17. september 1987 varðandi notkun lögreglu á persónuupplýsingum. Að því er varðar sendingu upplýsinga skv. 46. gr. gilda auk þess eftirfarandi ákvæði:

- a) samningsaðilanum, sem tekur við upplýsingunum, er eingöngu heimilt að nota þær í þeim tilgangi sem samningsaðilinn, sem sendir upplýsingarnar, kveður á um og með þeim skilyrðum sem hann setur;
- b) upplýsingarnar má eingöngu senda til lögregludeilda og lögregluyfirvalda; þær má aðeins senda áfram til annarra yfirvalda að fengnu fyrirframleyfi samningsaðilans sem sendi upplýsingarnar;
- c) samningsaðilinn, sem tekur við upplýsingunum, greinir samningsaðilanum, sem sendir þær, frá því hvernig viðkomandi upplýsingar hafi verið notaðar og hvaða árangur hafi náðst í því sambandi ef beiðni berst um slíkt.

130. gr.

Ef persónuupplýsingar eru sendar í gegnum tengifulltrúa, eins og um getur í 47. eða 125. gr., gilda ákvæði þessa bálks einungis þegar tengifulltrúinn hefur sent slíkar upplýsingar til þess samningsaðila sem sendi hann til starfa á yfirráðasvæði annars samningsaðila.

VII. B Á L K U R

Framkvæmdanefnd

131. gr.

1. Framkvæmdanefnd skal komið á fót til að framkvæma þennan samning.
2. Með fyrirvara um það sérstaka valdsvið, sem framkvæmdanefndinni er falið í þessum samningi, er meginhlutverk hennar að tryggja rétta framkvæmd þessa samnings.

132. gr.

1. Hver samningsaðili um sig á einn fulltrúa í framkvæmdanefndinni. Fulltrúi samningsaðilanna í framkvæmdanefndinni skal vera ráðherra sem ber ábyrgð á framkvæmd þessa samnings; ef þörf er á er honum heimilt að leita aðstoðar sérfræðinga sem mega taka þátt í umræðum.
2. Ákvarðanir framkvæmdanefndarinnar skulu vera samhljóða. Hún setur sér starfsreglur og getur í því sambandi ákveðið að ákvarðanatökur geti farið fram skriflega.
3. Fari fulltrúi samningsaðila fram á slíkt er heimilt að fresta endanlegri ákvörðun um tillögu sem framkvæmdanefndin hefur tekið afstöðu til, en þó ekki lengur en í tvo mánuði frá því að tillagan var lögð fram.
4. Framkvæmdanefndin getur komið á fót vinnuhópum, sem í eru fulltrúar stjórnsýslu samningsaðilanna, með það í huga að undirbúa ákvarðanir eða sinna öðrum verkefnum.

133. gr.

Framkvæmdanefndin skal koma saman til skiptis á yfirráðasvæði hvers samningsaðila um sig. Haldnir verða fundir eins oft og nauðsynlegt er til þess að nefndin geti sinnt verkefnum sínum.

VIII. B Á L K U R**Lokaákvæði***134. gr.*

Ákvæðum samnings þessa skal því aðeins beita að því marki sem þau samræmast lögum bandalagsins.

135. gr.

Ákvæðum samnings þessa skal beita með fyrirvara um ákvæði Genfarsamningsins um réttarstöðu flóttamanna frá 28. júlí 1951 eins og honum var breytt með New York-bókuninni frá 31. janúar 1967.

136. gr.

1. Hafi samningsaðili í hyggju að hefja viðræður um landamæraeftirlit við þriðja ríki skal hann greina hinum samningsaðilunum frá því með góðum fyrirvara.
2. Samningsaðilunum er ekki heimilt að gera tvíhliða eða marghliða samninga við þriðju ríki um einföldun eða afnám eftirlits á landamærum án þess að leita áður samþykkis hinna samningsaðilanna með fyrirvara um rétt aðildarríkja Evrópubandalaganna til að gera slíka samninga í sameiningu.
3. Ákvæði 2. mgr. gilda ekki um samninga um staðbundna umferð yfir landamæri svo framarlega sem í þeim samningum séu virtar þær undantekningar og skilyrði sem mælt er fyrir um í 1. mgr. 3. gr.

137. gr.

Ekki er hægt að gera aðra fyrirvara við þennan samning en þá sem um getur í 60. gr.

138. gr.

Að því er varðar Lýðveldið Frakkland gilda ákvæði samnings þessa eingöngu um yferráðasvæði Lýðveldisins Frakklands í Evrópu.

Að því er varðar Konungsríkið Holland gilda ákvæði samnings þessa eingöngu um yferráðasvæði Konungsríkisins Hollands í Evrópu.

139. gr.

1. Samningur þessi er háður fullgildingu, staðfestingu eða samþykki. Skjöl um fullgildingu, staðfestingu eða samþykki skulu afhent til vörslu hjá ríkisstjórn Stórhertogadæmisins Lúxemborgar sem skal tilkynna öllum samningsaðilunum um það.
2. Samningur þessi öðlast gildi fyrsta dag annars mánaðar eftir að síðasta skjalið um fullgildingu, staðfestingu eða samþykki hefur verið afhent til vörslu. Ákvæði um að koma framkvæmdanefndinni á fót, um verkefni hennar og valdsvið koma til framkvæmda við gildistöku samningsins. Önnur ákvæði koma til framkvæmda fyrsta dag þriðja mánaðar eftir gildistöku samningsins.
3. Ríkisstjórn Stórhertogadæmisins Lúxemborgar skal tilkynna öllum samningsaðilunum um gildistökudaginn.

140. gr.

1. Öll aðildarríki Evrópubandalaganna geta gerst aðilar að samningi þessum. Um aðildina skal gera samning milli þess ríkis og samningsaðilanna.
2. Slíkur samningur er háður fullgildingu, staðfestingu eða samþykki þess ríkis sem fær aðild og hvers samningsaðila um sig. Hann öðlast gildi fyrsta dag annars mánaðar eftir að síðasta skjalið um fullgildingu, staðfestingu eða samþykki hefur verið afhent til vörslu.

141. gr.

1. Hver samningsaðili um sig getur sent vörsluaðila tillögu um breytingu á samningi þessum. Vörsluaðili skal tilkynna hinum samningsaðilunum um þá tillögu. Ef beiðni berst frá einum samningsaðila fara samningsaðilarnir aftur yfir ákvæði samnings þessa ef aðstæður, sem voru fyrir hendi við gildistöku samningsins, hafa að þeirra mati breyst í grundvallaratriðum frá gildistöku hans.
2. Samningsaðilarnir skulu samþykkja samhljóða breytingar á samningi þessum.
3. Breytingarnar öðlast gildi fyrsta dag annars mánaðar eftir að síðasta skjalið um fullgildingu, staðfestingu eða samþykki hefur verið afhent til vörslu.

142. gr.

1. Verði gerðir samningar milli aðildarríkja Evrópubandalaganna með það í huga að svæði án innri landamæra verði að veruleika þá skulu samningsaðilarnir koma sér saman um með hvaða skilyrðum viðeigandi ákvæði framangreindra samninga komi í staðinn fyrir ákvæði samnings þessa eða hvaða ákvæðum hans þurfi að breyta.

Samningsaðilarnir skulu í þessu sambandi taka tillit til þess að ákvæði samnings þessa geta kveðið á um víótækara samstarf en ákvæði áður nefndra samninga.

Ákvæði, sem ganga gegn ákvæðum samninga milli aðildarríkja Evrópubandalaganna, skulu aðlöguð í öllum tilvikum.

2. Þær breytingar á samningi þessum, sem samningsaðilarnir telja nauðsynlegar, eru háðar fullgildingunni, staðfestingunni eða samþykki. Beita skal ákvæði 3. mgr. 141. gr. enda öðlast breytingarnar ekki gildi fyrr en áður nefndir samningar milli aðildarríkja Evrópubandalaganna hafa öðlast gildi.

Þessu til staðfestu hafa undirritaðir fulltrúar, sem til þess hafa fullt umboð, undirritað samning þennan.

Gjört í Schengen nítjándá dag júnímánaðar nítján hundruð og níutíu á frönsku, hollensku og þýsku, og eru allir textarnir jafngildir, í einu frumriti sem verður afhent til vörslu í skjalasafni ríkisstjórnar Stórhertogadæmisins Lúxemborgar sem skal láta hverjum samningsaðila um sig í té staðfest endurrit.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Konungsríkisins Belgíu

Fyrir hönd ríkisstjórnar Sambandslýðveldisins Þýskalands

Fyrir hönd ríkisstjórnar Lýðveldisins Frakklands

Fyrir hönd ríkisstjórnar Stórhertogadæmisins Lúxemborgar

Fyrir hönd ríkisstjórnar Konungsríkisins Hollands

LOKAGERÐ

Við undirritun samningsins um framkvæmd Schengen-samkomulagsins frá 14. júní 1985 milli ríkisstjórna ríkja Benelúx-efnahagssambandsins, Sambandslýðveldisins Þýskalands og Lýðveldisins Frakklands um afnám í áföngum á eftirliti á sameiginlegum landamærum hafa samningsaðilarnir samþykkt eftirfarandi yfirlýsingar:

1. Sameiginleg yfirlýsing um 139. gr.

Undirritunarrikin skulu, fyrir gildistöku samningsins, gefa hvert öðru upplýsingar um allar aðstæður sem máli skipta varðandi efni samningsins og til að hann komi til framkvæmda.

Samningurinn kemur ekki til framkvæmda fyrr en skilyrðin fyrir framkvæmd samningsins hafa verið uppfyllt í undirritunarrikinum og eftirliti á ytri landamærunum hefur verið komið á að fullu.

2. Sameiginleg yfirlýsing um 4. gr.

Samningsaðilarnir skuldbinda sig til að leggja allt kapp á að virða þessi tímamörk samtímis og koma í veg fyrir að öryggi sé ábótavant. Framkvæmdanefndin skal kanna fyrir 31. desember 1992 hvaða framfarir hafi orðið. Konungsríkið Holland bendir á að ekki sé hægt að útiloka erfiðleika við að virða tímamörkin í tiltekinni flughöfn án þess þó að glufa myndist í öryggismálum. Hinir samningsaðilarnir munu taka tillit til þessa án þess þó að það hafi erfiðleika í för með sér fyrir innri markaðinn.

Komi upp erfiðleikar skal framkvæmdanefndin kanna hvernig best er að koma ráðstöfununum í flughöfnum samtímis í framkvæmd.

3. Sameiginleg yfirlýsing um 2. mgr. 71. gr.

Ef samningsaðili vísar í innlendri stjórnsmálafestun sinni um forvarnir og meðferð við misnotkun fíkniefna og geðvirkra efna frá meginreglunni, sem um getur í 2. mgr. 71. gr., skulu allir samningsaðilarnir grípa til nauðsynlegra stjórnsýslu- og refsiréttarlegra ráðstafana til þess að koma í veg fyrir og berjast gegn ólöglegum inn- og útflutningi slíkra efna, einkum til yfirráðasvæðis hinna samningsaðilanna.

4. Sameiginleg yfirlýsing um 121. gr.

Samningsaðilarnir skulu, jafnframt því að lög bandalagsins eru virt, ekki gera kröfu um eftirlit með plöntuheilbrigði og að lögð séu fram þau vottorð um plöntuheilbrigði, sem kveðið er á um í lögum bandalagsins um plöntur og plöntuafurðir, og

a) eru taldar upp undir 1. lið, eða

b) eru taldar upp undir liðum 2 til 6 og eru upprunnar í einhverju samningsríkjanna.

1. Afskorin blóm og plöntuhlutar, ætluð til skreytinga, af tegundunum:

Castanea
Chrysanthemum
Dendranthema
Dianthus
Gladiolus
Gypsophila
Prunus
Quercus
Rosa
Salix
Syringa
Vitis

2. Ferskir ávextir af tegundunum:

Citrus
Cydonia
Malus
Prunus
Pyrus

3. Viður af tegundunum:

Castanea
Quercus

4. Vaxtarefni sem að öllu leyti eða hluta til er samsett úr mold eða föstu lífrænu efni eins og plöntuhlutum, torfi eða berki með moldarefni en er þó ekki eingöngu úr torfi.

5. Fræ.

6. Lifandi plöntur sem eru nefndar hér á eftir og falla undir sameinuðu tollnafnaskrána (SAT) en hún birtist í Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna 7. september 1987.

SAT	<u>Lýsing</u>
0601 20 30	blómlaukar, rótarhnyði, jarðstönglar og forðastönglar í vexti eða í blóma, brönugrös (orkideur), goðaliljur (hýasintur), hátíðarliljur (narsissur) og túlipanar
0601 20 90	blómlaukar, rótarhnyði, jarðstönglar og forðastönglar í vexti eða í blóma: annað
0602 30 10	Alparósir og glóðarrósir (<i>Azalea indica</i>)
0602 99 51	útiplöntur: fjölærar útiplöntur
0602 99 59	útiplöntur: aðrar
0602 99 91	stofuplöntur: blómplöntur með knöppum eða blómum að frátöldum kaktusum
0602 99 99	stofuplöntur: aðrar

5. Sameiginleg yfirlýsing um stefnu einstakra ríkja í málum er varða hæli

Samningsaðilarnir skulu taka saman greinargerð um stefnur einstakra ríkja í málum er varða hæli með það í huga að stuðla að samræmingu.

6. Sameiginleg yfirlýsing um 132. gr.

Samningsaðilarnir skulu upplýsa hver sitt þjóðping um framkvæmd þessa samnings.

Gjört í Schengen nítjándadag júnímánaðar nítján hundruð og níutíu á frönsku, hollensku og þýsku, og eru allir textarnir jafngildir, í einu frumriti sem verður afhent til vörslu í skjalasafni ríkisstjórnar Stórhertogadæmisins Lúxemborgar sem skal láta hverjum samningsaðila um sig í té staðfest endurrit.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Konungsríkisins Belgíu

Fyrir hönd ríkisstjórnar Sambandslýðveldisins Þýskalands

Fyrir hönd ríkisstjórnar Lýðveldisins Frakklands

Fyrir hönd ríkisstjórnar Stórhertogadæmisins Lúxemborgar

Fyrir hönd ríkisstjórnar Konungsríkisins Hollands

Fundargerð

Til viðbótar við lokagerð samningsins um framkvæmd Schengen-samkomulagsins frá 14. júní 1985 milli ríkja Benelúx-efnahagssambandsins, Sambandslýðveldisins Þýskalands og Lýðveldisins Frakklands um afnám í áföngum á eftirliti á sameiginlegum landamærum hafa samningsaðilarnir samþykkt eftirfarandi sameiginlega yfirlýsingu og tekið mið af eftirfarandi yfirlýsingum, sem þar eru gefnar einhliða, varðandi áður nefndan samning:

I. Yfirlýsing um gildissvið samningsins

Samningsaðilarnir taka eftirfarandi fram: eftir sameiningu þýsku ríkjanna tveggja mun gildissvið samningsins samkvæmt þjóðarétti einnig ná yfir yfirráðasvæði Þýska alþýðulýðveldisins.

II. Yfirlýsing Sambandslýðveldisins Þýskalands um túlkun samningsins

1. Samningurinn er gerður í ljósi fyrirhugaðrar sameiningar beggja þýsku ríkjanna.

Hvað varðar Sambandslýðveldið Þýskaland er Þýska alþýðulýðveldið ekki erlent land.

Ákvæði 136. gr. gilda ekki um tengsl Sambandslýðveldisins Þýskalands og Þýska alþýðulýðveldisins.

2. Þessi samningur hefur ekki áhrif á fyrirkomulagið, sem ákveðið var í bréfaskiptum milli Þjóðverja og Austurríkismanna frá 20. ágúst 1984, um að draga úr eftirliti á sameiginlegum landamærum þeirra fyrir ríkisborgara beggja ríkjanna. Með tilliti til krafna Schengen-samningsaðilanna varðandi öryggi og innflytjendur skal þó þessu fyrirkomulagi komið á með þeim hætti að hagræðingin komi í raun aðeins austurrískum ríkisborgurum til góða.

III. Yfirlýsing Konungsríkisins Belgíu um 67. gr.

Með tilliti til yfirfærslu fullnustu erlendra dóma mun Belgía ekki fylgja innlendri málsmeðferð, sem kveðið er á um í belgískum lögum, um flutning dómþola á milli ríkja heldur sérstakri málsmeðferð sem ákveðin verður við fullgildingu þessa samnings.

Gjört í Schengen nítjándá dag júnímánaðar nítján hundruð og níutíu á frönsku, hollensku og þýsku, og eru allir textarnir jafngildir, í einu frumriti sem verður afhent til vörslu í skjalasafni ríkisstjórnar Stórhertogadæmisins Lúxemborgar sem skal láta hverjum samningsaðila um sig í té staðfest endurrit.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Konungsríkisins Belgíu

Fyrir hönd ríkisstjórnar Sambandslýðveldisins Þýskalands

Fyrir hönd ríkisstjórnar Lýðveldisins Frakklands

Fyrir hönd ríkisstjórnar Stórhertogadæmisins Lúxemborgar

Fyrir hönd ríkisstjórnar Konungsríkisins Hollands

S A M E I G I N L E G Y F I R L Ý S I N G**ráðherra og aðstoðarráðherra
sem komu saman í Schengen 19. júní 1990**

Ríkisstjórnir samningsaðila Schengen-samkomulagsins munu hefja eða halda áfram umræðum um eftirfarandi atriði sérstaklega:

- að bæta og einfalda fyrirkomulag við framsal;
- að bæta samstarf um málsmeðferð vegna umferðarlagabrota;
- að vinna að reglum um gagnkvæma viðurkenningu ökuleyfissviptingar;
- að gera mögulega gagnkvæma fullnustu fjársekta;
- að vinna að reglum um gagnkvæman flutning málsmeðferðar, þar með hugsanlegan flutning hins grunaða til síns heimalands;
- að vinna að reglum um heimsendingu ólögráða barna sem hafa verið tekin ólöglega frá þeim sem fer með forræði barnanna;
- að halda áfram að einfalda eftirlit með vöruflutningum í viðskiptum.

Gjört í Schengen nítjándadag júnímánaðar nítján hundruð og níutíu á frönsku, hollensku og þýsku, og eru allir textarnir jafngildir, í einu frumriti sem verður afhent til vörslu í skjalasafni ríkisstjórnar Stórhertogadæmisins Lúxemborgar sem skal láta hverjum samningsaðila um sig í té staðfest endurrit.

Fyrir hönd ríkisstjórnar Konungsríkisins Belgíu

Fyrir hönd ríkisstjórnar Sambandslýðveldisins Þýskalands

Fyrir hönd ríkisstjórnar Lýðveldisins Frakklands

Fyrir hönd ríkisstjórnar Stórhertogadæmisins Lúxemborgar

Fyrir hönd ríkisstjórnar Konungsríkisins Hollands

YFIRLÝSING RÁÐHERRA OG AÐSTOÐARRÁÐHERRA

Fulltrúar ríkisstjórna Konungsríkisins Belgíu, Sambandslýðveldisins Þýskalands, Lýðveldisins Frakklands, Stórhertogadæmisins Lúxemborgar og Konungsríkisins Hollands hafa þann 19. júní 1990 undirritað í Schengen, Stórhertogadæminu Lúxemborg, samning um framkvæmd Schengen-samkomulagsins frá 14. júní 1985 milli ríkisstjórna ríkja Benelúx-efnahagssambandsins, Sambandslýðveldisins Þýskalands og Lýðveldisins Frakklands um afnám í áföngum á eftirliti á sameiginlegum landamærum.

Við undirritun þessa hafa þeir gefið eftirfarandi yfirlýsingar:

- Samningsaðilarnir eru þeirrar skoðunar að samningurinn sé mikilvægt skref í þá átt að svæði án innri landamæra verði að veruleika og líta á það sem lið í frekara starfi á vettvangi aðildarríkja Evrópubandalaganna.
- Með tilliti til áhættu, sem tengist öryggi og ólöglegum innflytjendum, leggja ráðherrarnir og aðstoðarráðherrarnir áherslu á nauðsyn þess að koma á skilvirku eftirliti á ytri landamærunum samkvæmt þeim samræmdu meginreglum sem mælt er fyrir um í 6. gr. Samningsaðilarnir munu beita sér sérstaklega fyrir því að samræma vinnureglur við landamæraeftirlit með það í huga að koma þessum samræmdu meginreglum í framkvæmd.

Framkvæmdanefndin skal auk þess meta allar þær ráðstafanir sem stuðla að því að koma á samræmdu og skilvirku eftirliti á ytri landamærunum, svo og koma slíkum ráðstöfunum í framkvæmd. Meðal þeirra eru ráðstafanir til þess að staðfesta með hvaða hætti útlendingur kom inn á yfirráðasvæði samningsaðilanna, ráðstafanir til þess að samræma hvað skuli haft til viðmiðunar þegar synjað er um komu, til þess að vinna að sameiginlegri handbók fyrir embættismenn sem sinna landamæraeftirliti og til þess að stuðla að samsvarandi fyrirkomulagi við eftirlit á ytri landamærunum með skiptum og sameiginlegum vinnuheimsóknum.

Við undirritun þessa hafa þeir staðfest að samningamiðhópurinn hefur ákveðið að koma á fót vinnuhópi með eftirfarandi valdsviði:

- að kynna samningamiðhópnum, fyrir gildistöku samningsins, allar aðstæður sem máli skipta varðandi efni samningsins og til að hann komi til framkvæmda, sérstaklega um þann árangur sem náðst hefur við samræmingu lagaákvæða við sameiningu beggja þýsku ríkjanna;
- að ráðgast um hugsanlegar afleiðingar þessarar samræmingar og þessara aðstæðna fyrir að samningurinn komi til framkvæmda;
- að gera, fyrir gildistöku samningsins, raunhæfar ráðstafanir með tilliti til frjálsrar farar útlendinga, sem falla ekki undir kvöð um vegabréfsáritun, og tillögur til að samræma fyrirkomulag við persónueftirlit á hinum fyrirhuguðu ytri landamærum.